زما د مینې نه توبه ده !

لیکوال: انجنیر ستانه میر زهیر

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سريزه

.

پيښنې د ژوند د شيبېو سره ملګرې وي ، پيښنه کيداى شي زمونږ د هيلې او اميد سره سمه او په زړه پورې وي او کله هم کيداى شي زمونږ د هيلو خلاف له دردونو او ويرونو ډکه وي.
د پيښنې نه کيسه جوړيږي او د کيسې سره مينه او علاقه د انسان په ختټه کې اغږل شوي ده. ځکه خوله پخوا زمانو راهيسې دکيسو د اوريدلو او لوستلو لړۍ روانه ده. پخوا به کيسې ډيرې اوږدې وى چې د مشهوروکيسه ويونکوله خوا به د ډيرو خلکو په منځ کې ويل کيدې خودزمانو په اوږدو کې د انسان مصرفيتونه زيات شوي او د اوږدو کيسو داوريدو حوصله کمه شوې ده ، ځکه خو داوږدو کيسو ځاى وروورو لنډو کيسو ونيوه.
په دې ټولګه کې ما هڅه کړې چې د خپل ژوند ځنې ليدلې او ځنې هم اوريدلې پيښنې د خيال په مټ دڅو لنډو او طنزي کيسو په بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوستونکو ته وړاندې کړم . همدا رنګه هڅه مې کړې چې یو دوه کیسې د سنفکشن په بڼه ولیکم . سنفکشن هغه کیسې دي چې په موجوده وخت کې یو خیال وی خو دا خیال کیدای شي د ساینس پوهانو په مرسته په راتلونکي وخت کې عملي بڼه خپله کړي.

په دویمه برخه کې مې هڅه کړې چې په لږو ټکو کې ستریپیغام د ادبي طرحو په بڼه د خپلو لوستونکو سره شریک کړم.دا چې په دې برخه کې به زه څومره بریالی یم ، دا قضاوت به لوستونکو ته پریږدو . مننه

انجنیر ستانه میر زهیر
24-03-2010 _ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پلار له وېرې .... ؟؟؟

مور خپل دولس کلن زوي انارګل ته په لوړ غږ وویل:
ـ اناره ،وا اناره زویه تاته وایم ، چابکه راشه چې غوا درته خلاصه کم.
انارګل په بیړه راغی او په خپله ماشومانه لهجه یې ، په عذرو زاریو داسې وویل::
ـخیر دی مورې ، داختر ورځې دي ، نن هم په کورکې واښه ورته واچوه ، سبا به یې د وخته بوځم ، ښه مورې !؟
مور یې په داسې حال کې چې غوا یې له موږي نه خلاصوله ، لږه تېکنۍ شوه ، زړه نا زړه یې وویل :
ـ څه درته وو ایم زویه !، که پلار دې خبر شي چې نن دې بیا هم غوا سارا ته نه ده بیولې ، ژوندی به دې پرې نه ږدي.
ـخیر دی مورې ، ته یو ځل ورته وو ایه ، هغه بیا څه نه وایي...
مور یې زړه وربانديې وسوځیده، خلاصه کړې غوا یې بیرته په موږي پورې وتړله ، او بیا یې انارګل ته مخ وروا ړاوه:
ـ ښه ده زویه !چې ته وایې نن دې هم په کور ولاړه وي خو پام دې وي چې سبا ګوره بیا دا انې بانې ونه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګل چې د مور دا خبره واوریده بې اختیاره یې له خولې نه د خوشالۍ یوه کړیکه ووتله ، غوښتل یې په یوه منډه له کوره ووځي او خپلو همځولو ته ځان ورسوي.څو قدمه چې مخکې لاړ ، نا څاپه یې پلار د کلا په لویه دروازه را ننوت.انارګل له ویرې لکه وچ لرګی په ځای ودریده .

پلار یې د تل په شان انارګل ته له غوسې نه په ډکه لهجه وویل:

ـ د ځناور بچیه ! غوا تراوسه په کور کې ولاړه ده ، او ته خوشې په خوشې ګرځې...؟

انار ګل له ډیرې ویرې هیڅ ونه ویل ، یوازې یې خپلې مو ر ته په دې تمه غلي غلي کتل چې هغه یې ځواب ووایي.

موریې چې د انارګل زیړ او زبیښلی رنګ ته پام شو په وروغږیې د هغه په پلوی ووېل:

ـ خیرد ی سړیه ! ماشوم دی ، د اختر ورځې دي ، ټول همځولي یې په دکلي په میدانۍ کې لوبې کوي ، پریږده چې دی هم ورشي ، ماته یې ډیرې زارۍ وکړی ، پام دې وي چې څه ورته ونه وایې .....

پلار یې چې دا خبره واوریده نو په ډیره غوسه یې خپلې ښځې ته وویل

ـ دا هلک ستا د لاسه وران شوی، ستا دلاسه ! پخوانیو ویلي دي:

چېرته چې ډب نه وي ، هلته ادب نه وي

او ددې خبرې سره سم یې د انارګل په مخ داسې څپیړه حواله کړه چې د چا خبره غږ یې په لسم کلي هم اوریدل کیده.

.انار ګل خوارکي له ډیره درده یوه سخته کړیکه وکړه خو د پلار له ویرې بیرته غلی شو ، ژر ژر یې له سره لویدلې خولۍ له ځمکې راپورته او او له خاورو وڅنډ له ، په داسې حال کې یې غوا له کوره وویستله چې دوړو وړو سلګیو سره یې له سترګو مړې مړې اوښکې هم روانې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګل په ژړا ژړا کې غوا د غره لمنې ته ورسوله. غوا څریدله او خپل وابنه یې خوړل. خو دانارګل د زړه نه یوازې خدای خبر و. یوې غټې تیږې ته یې ډډه ولګوله، دخپلو ماشومانه فکرونو په لوي سمندر کې لاهو شو، کله به ورته په کلي کې د خپلو همځولو لوبې سترګو ته ودریدې او کله به ورته د خپل پلار څپیړه... ، په همدې چرتونو کې ډوب و چې خوب پرې خپلې وزرې وغوړولې. ورو یې یوه وړه تیږه خپل سرته کیښوده او په کراره کراره په درانه خوب ویده شو

غرمه مهال چې له خوبه راپورته شو. په بیړه یې د خپلې غوا په لور وکتل، خو له بده بخته د غوا درک نه و. د لیوني غوندې یې کله یوې

خوا او کله بلې خوا منډې ووهلې خو بیا یې هم درک ونه لګیده.

ډیر وارخطا شو، حیران و چې څه وکړي د غره نه سمې ته راښکته شو په لویه لار کې ودریده، دیوه او بل نه به یې یوازې همدومره پوښتل:

ـ ماما زما غوا دې نه ده لیدلې؟

خو هر چا به ورته یوازې د نه ځواب ورکاوه. له ډیرو پوښتنو وروسته یوه تن ورته وویل:

ـ وراره ګله، ځان مه ستړی کوه، په دې ورځو کې غله ډیرشوي دي چا به درنه پټه کړې وي، کور ته لاړ شه پلار دې خبر کړه چې هغه یې ولټوي

ددې خبرې په اوریدو سره انار ګل هم په دې باوري شو چې غوا یې په رښتیا هم چا پټه کړې ده، اوس نو په دې چرتونو کې لاړ چې کورته لاړ شي که نه؟

که لاړ شي او پلار یې خبر شي چې غوا ورکه شوې څه به وایي.....؟

په همدې کشمکش کې را ګیر و او ځانته یې د حل لاره لټوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلې خوا یې مور په کور کې ډیره ناارامه وه ځکه د لمر سترګه په لویدو وه او د انارګل درک نه و ،شیبه په شیبه یې اندیښنه زیاتیده په وار خطایې له کوره راووتله ، مخامخ یې هغې لارې ته وکتل ، په کومه لار به چې هره ورځ انارګل د خپلې سرې غوا سره یو ځای د کور په لور راروان و .

په انتظار کې د ماښام تیاره را خوره شوه او د انارګل پلار هم په جومات کې د ماښام د لمانځه نه وروسته خپل کور ته راستون شو . د کلا په لویه دروازه کې ښځې په وار خطایې او د د ژړا نه په ډک غږ ورته وویل:

ـ سړیه خدای دې خیر کې ، انارګل زوي مې تر اوسه نه راغلی.

ـ دا څه وایې ، غوا هم نه شته او انارګل هم ؟

ـ هو ، هله ژر ورپسې لاړ شه ، خدای مه کړه چې کومې بده پیښې سره نه وي مخامخ شوی .

د انارګل پلار چې دا خبره واوریده ، ډیر وار خطا شو ,ژر یې لګیدلی لاټین د ځان سره واخیست او له کوره ووت ، د څو تنو ګاونډیانو په مرسته یې لومړی د غره لمنې تیږه په تیږه او ناو په ناو وکتلې ، بیا یې په کلي کې دیوه او بل د کور دروازې هم وټکولې خو هیچا د انارګل درک ورنه کړ.

نیمه شپه په خواشینۍ کورته راستون شو ، خوب یې له سترګو الوتی و تر سهاره یې شپه په ویښه تیره کړه. شپه چې سبا شوه ښځې د ژړا نه په ډک غږ وویل:

ـ سړیه ! رښا ځمکې ته رالویدلې ده ، نور نو په کور کې د کیناستو وخت نه دی ، چابکه لاړ شه ، د زوي مړی ژوندی مې پیدا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ په تنګ به لاړ شم خو ځمکه او اسمان مې دواړه لټولي، نور نه پوهیږم چې څه وکړم او چیرته یې ولټوم ؟

د همدې خبرې سره سم یو ځل بیا له کوره ووت. ټوله ورځ یې بیا هم په ګرځیدو ګرځیدو تیره کړه خو د انارګل هیڅ پته ونه لګیده.

د ورځې په اوږدو کې د کلي ښځې ، ماشومان ، سپین ږیري او ځوانان ټول د انارګل له ورکیدو نه خبر شول ، یوه به ویل:

ــ کیدای شي خوارکی په غره کې لیوانو خوړلی وي

بل به ویل:

ــ کیدای شي له کوم کمره نه لویدلی وي او په غره کې مړ پروت وي

لنډه دا چې هر چا به له خپله انده بیلابیلې تبصرې کولې خو هیڅوک په رښتینې توګه نه پوهیدل چې په انارګل به څه راغلي وي.....

دوه درې ورځې تیرې شوې خو بیا هم د انارګل درک ونه لګیده. د هرې ورځې په تیریدو د هغه د مړینې خبره له اوازو څخه د حقیقت په لور نږدې کیده. له همدې امله به ډلې ډلې کلیوال د غمرازۍ له پاره راتلل او د انارګل پلارته به یې ، د تسلیت او ډاډ ګیرنې په خوا کې فاتحه هم ورکوله .

یوه ورځ د کلیوالو په منځ کې یوه تن د خبرو اترو په ترځ کې دانارګل پلار ته وویل:

ــماما ! مرګ اوژوند د خدای (ج) په لاس کې دی ، نا امیده کیږه مه ، که زما منې یو ځل لاړشه د ښار په روغتونونو هم وګرځه ، ګوندې هلته یې څه درک ولګیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انارګل پلار چې دا خبره واوريده يو څه په فکر کې ډوب شو کله چې د راغلو ميلمنو نه وزګارشو ،د خپلې ميرمنې سره يې دا خبره شريکه کړه.
ميرمنې ورته په ژړغونې غږ وويل:

ـ د انارګل پلاره ! ته لکه چې سودايي شوې يې، ښار چيرته او انارګل چيرته ، په انارګل چې هره ټکه راغلې ، هغه په همدې کلي کې ده... لاړ شه ، بيا يې ولټوه بيا يې ولټوه ...

دانارګل پلار په دې پوره باوري و چې نور يې نو زوي په کلي کې نه شته ، چکه خو يې د ښار په لور وخوځيده ، ماسپښين مهال و چې د ښار لوي روغتون ته ورغی.

د روغتون په دروازه کې يې ، د لا وارثه مړي ، ژوندي پوښتنه وکړه ، د روغتون يوه کارکونکي هغه لاس نيولی د ځان سره بوتللو او د يو ماشوم کټ ته يې ودرولو .د روغتون کارکونکي ورو ورو دماشوم له مخ نه څادر پورته کړ:

د انار ګل پلار چې ما شوم وليد ، سمدلاسه يې په زوره چغه کړه:

ـ اخ !دا خو زما زوي انارګل دی ...

د روغتون کارکونکي د ډاډګيرنې وروسته ورته وويل :

ـ کاکا ښه دی چې راغلې ، ستاسو ماشوم لا پرون په حق رسيدلی خو داچې وارث يې نه و معلوم موږ تر ننه پورې ساتلی دی ، تاسو کولی شی اوس دخپل ماشوم زوي ځنازه يوسی. الله دې وبخښي ! او تاسو ته دې الله د زړه صبر درکړي

د انارګل پلار په ژړا ، ژړا سورې او نارې پيل کړې :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نه ، تر هغو يې ځنازه نه وړم ، څو مې د خپل زوي قاتل نه وي پيدا کړی ، هله ژرکوی ، ووايې ! زما زوي چا ژوندی په اور کې سيزلی ..... زه به د خپل زوي قاتل ژوندی پرې نه ږدم ...

دروغتون کارکونکي په ډيره ارامه لهجه ورته وويل :

ـ کاکا ستاسو زوي ، هيچا نه دی وژلی ، هغه ستاسو په کلي کې پخپله ځانته اور اچولی و ، دسوزيدو په وخت کې د هغه چيغو اد نارو په لاره دتلونکي موټر ډريور پام ځان ته را اړولی و ، هغه سره دې خدای ښه وکړي تر موږ يې ژوندی راورساوه ، په لومړی ورځ خبرې کولې شوې . موږ ورنه دسوزيدو د علت پوښتنه وکړه : هغه راته په ځواب کې داسې وويل :

ـ غوا مې د غره لمنې ته د څر له پاره بيولې وه ، هغه رانه چا پټه کړه د پلار له ويرې کور ته نه شوم تللی ، بله چاره مې نه لرله ، له مجبورۍ ورځې مې ځان ته اور واچاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مينې نه توبه ده !

جلال په زمزمه د ځان مينځلو له تشناب نه راووت. سمدلاسه يې راډيو چالان کړه. په راډيو کې ګلزار عالم دا سندره ويله:

له پاسه واورې وريدې غرونو لمبې کولې
ما او جانان چې له يو بل سره وعدې کولې

راډيو يې نوره هم په زوره کړه، په داسې حال کې چې د خپل سر ويښتان يې په دسمال وچول، د راډيو د سندرې د موزيک سره سم يې د نڅا حرکات هم پيل کړل.ناڅاپه يې مور راننوتنه، لومړيی راډيو مړه کړه او بيا يې په قهر جلال ته وويل:

- دا څه ډمتوب دی شروع کړی دی، ټوله ورځ ته يې او سندرې دی، تاسو ته دا ميراث له پلار نه پاتې دی. هغه به هم په ځوانۍ کې همدا کارونه کول.

جلال له ډير خجالت نه سر ټيټ ونيوه. هيڅ غږ غوږ يې ونه کړاو په بيړه له کوره ووت.مور يې په کوټه کې خواره واره شيان، ټول ځای په ځای کړل په تلويزون يې د سمال وغوړاوه، راډيو يې په خپل ځای کيښوده. هری خوا پرتې داډيو او ويډيو CD ګانی يې په يوی پلاستيکی کڅوره کې واچولی او هغه يې هم د تلويزون په خوا کې کيښودلی.

د جلال ملګری او د دوستان هم د سندرو د اوريدو ډير زيات مينوال و. کله نا کله به يې په يوه او بله حجره کې د منګی، ستار او رباب سره د ټنګ ټکور مجلسونه جوړول. په هغو ودونو کې چې به ساز او سرورد و نو جلال او د هغه ياران به د هر چا دمخه په کټونو کې ناست وو.

خو نن چې د کلی په ميدانی کې د جلال يارانو د هغه سره روغبړ کاوه ، يو څه خپه معلوميده. يوه او بل ورنه د خپګان پوښتنه کوله، خو هغه خبره هاخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديخوا کوله او ځواب يې نه ورکاوه. ملګرو هم نه پرېښوده ، په بيا بيا يې ورته وويل ، په پای کې مجبور شو او داسی يې ورته وويل :

- په ټول عمر کې مې يوازې همدا نن د راډيو د سندرې سره په خپله کوټه کې ډانس کولو چې ناڅاپه مې مورکوټې ته راغله او زه يې وليدلم، اوس مې خدای شته ډيره خوا بده ده.

د دی خبری سره سم ټولو ملګرو يې په کړس کړس وخندل ، يوه ملګری پری غږ کړ:

- ياره هيڅ چرت مه خرابوه ، دا دومره د خپګان خبره نه ده ،څه بل چا خو نه يي ليدلی، خپلی مور ليدلی مور ! خپله مور خو مور وي.

د دې خبرې سره سم د جلال ټنډه وغوړيده او يو څه مسکی شو. يو بل ملګری پرې غږ کړ:

- جلاله ! زيری مې دربانده، بيګاه ته په برکلی کې واده دی، له ښار نه يې زبردست ډمان راوستی دی.. که خوښه دی وي ټول به يوځای ورځو ، پام دې وي چې بيا ګوره انې بانې ونه کړې.

جلال چې دا خبره واوريده، له ډيری خوشحالی نه يې رنګ تک سور شو او په لوړ غږ يې وويل:

- بيشکه ! ته بيګاه يادوې زه خو وايم راځی چې همدا اوس ورشو.

جلال ماښام د خپلو ملګرو سره واده ته لاړ ، تر نيمی شپې پورې د ډمانو سيل ته ناست و. ډمانو چې خپلی باجی او دوکړې (دبلی) وتړلی، نو جلال هم د خپل کور مخه ونيوله.

کله چې د کور دروازی ته ورسيده نو په زړه يې ويره او ډار ننوت ، ځکه په نيمه شپه يې نه شو کولی چې د کلا دروازه ووهی، په ډيری خواری د کلا د ديوال له لاری د خپل کورانګړ ته ښکته شو .غلی غلی روان چې مور او پلار يې په راتګ خبر نه شي. خپلی کوټې ته د رسيدو سره سم يې لومړی تلويزون چالان کړ او بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کټ د بستري په سمولو اخته شو . په تلويزون کې يو دم نوې سندره ديوې ښځينه سندرغاړې په غږ دا سې پيل شوه

زما د ميني نه توبه ده بيا به نه کړم مينه
د جانان مينه عجيبه ده بيا به نه کړم مينه

جلال چې د سندر غاړې غږ تر غوږ شو ، نو د خپلې بسترې سمول يې پريښودل او په بيړه يې د تلويزون د پردې په لور وکتل ، هک پک شو ، د سندر غاړی په ځيره يې خپلې سترګی نورې هم ښخی کړی. ناڅاپه يې په کړيکه وويل:
-آخ ! خدايه !دا څه ګورم !؟

د دې خبرې سره سم يې، په خوا کې ايښی د اوبو ښيښی جک او ګيلاس يو په بل پسې د تلويزون په ښيښه وار کړل او د تلويزون د سکرين ماتې ښيښی هری خوا خورې ورې دل شوې.

جلال تر ډيره وخته په خپله کوټه کې بې هوښه پروت و ، خو کله چې په هوښ راغی رڼا ځمکی ته رالويدلی وه. ژرژر يې د خپل سفر له پاره تياری ونيو ، څو يې چې مور او پلار له خوبه را پاڅيدل جلال له کلا وتلی و او د ښار مخه يې نيولې وه

مور يې چې سهار د جلال کوټی ته ننوتله، جلال په خپله کوټه کې نه و او د مات شوی تلويزون ښيښی هره خوا پرتې وې ، حيرانه دريانه ودريده. په سترګو کې اوښکی راغلی، په ډيرې وارخطايې دا خبره د جلال پلار ته ورسوله ،هغه هم وارخطا شو او په دی انديښنه کې ډوب شو چې په زوی به يې څه پيښه راغلی وي ؟.

له بلې خوا جلال تياره ماښام ښار ته ورسيده د شپې د تيرولو له پاره ، نيغ د خپلی خور کورته ورغی .خور د ورور په ليدلو ډيره زياته خوشحاله شوه، د کور د ټولو وړو او غټو پوښتنه يې ورنه وکړه او جلال هم د خپلې خور هرې پوښتنې ته ځواب ورکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور د خپل ورور ډېر قدر او عزت وکړ. چې کله ویده کیده نو ښایسته نوې بستره یې ورته وغوړوله ، په خوا کې یې اوبه ورته کیښودلې ، بیا یې د هغه د کوټې برق مړ کړ. د ښه خوب او ښې شپې هیله یې ورته څرګنده کړه او نوره خپلې کوټې لاړه.

شپه تیره شوه او چې سهار شو نو د جلال خور خپل خاوند د بازار نیږدې دوکان ته په شیدو پسې ولیږه چې نن خپل مسافر ورور ته د شیدو خوږ او مزه دار چای برابر کړي.

جلال همدا شیبه غنیمت وګڼله له خپلې بډې یې تومانچه راوویستله، کارتوس یې وروست ،خور یې ډیره وار خطا شوه ، غږ یې پرې وکړ:

ـ جلاله وروره ! په دې تو پانچه څه کوې ؟

جلال بې له ځواب ورکولو د توپانچې ماشه کړه او درې څلور ډزې یې وکړې.

کله چې د جلال اوښی له شیدو ډک لوښی په لاس ، خپل کورته راستون شو ګوری چې میرمن یې په سرو وینو کې پرته ده او جلال یې په کور نه شته

.دوه دری ساعته وروسته د هیواد په مشهورو تلویزونونو او راډیوګانو کې داسې خبر خپور شو:

- په خواشینی سره مو خبر اخیستی چې د خوږ ژبی سندر غاړی..... چې تر اوسه یې یوازی یوه سندری په تلویزون کې ثبت شوی وه. د خپل ورور له خوا په دې تور چې ولې یې په تلویزون کې سندرې ویلی ، د توپانچی په ډزو ووژل شوه.او بیا یې د وژل شوې سندرغاړې همغه سندره یو ځل بیا د تلویزون په پرده وښودله

زما د مینی نه توبه ده بیا به نه کړم مینه

د جانان مینه عجیبه ده، بیا به نه کړم مینه

15-05-2009

د سرو زرو غاړکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

د کلا تر مخ د اتڼ مست ډول وهل کیده ، ژړو او ځوانانو ورته یوی خوا بلی خوا ځنې غورځولې. د ډول غږ تر لرې لرې ځایونو رسیده. له هرې خوا نه ډلی ډلی خلک واده ته را روان و.

د کور دننه دکلی نجونې راټولې وې، د چمبې او دریا د غږ سره د بنګړو شرنګهار هم مل و ، په هر ټیکۍ کې به د (ریدي ګل) نوم یادیده. ځکه چې نن د هغه واده و.

ریدي ګل د پلار مشر زوی و. په اووم ټولګي کې یې زده کړه کوله، نوی یې شونډه توره شوې وه.د راغلو میلمنو نه به کله نا کله یو بل غږ کړ:

ـ د واده والا چیرته دی، را یې ولی چې موږ یې وګورو. ریدي ګل به چې داغږ واوریده، له شرمه به تک سور شو، په بیړه به یې هغه ځایه پرېښود . کله به یې دکلا د یوه کنج نه او کله به یې د بل کنج نه د کلیوالو داتڼ ننداره کوله، خو نژدې نه ورتللو ځکه چې له خلکو شرمیده.

د واده نه وروسته دوه، درې ورځې ښوونځي ته هم لاړ نه شو ، په ښوونځي کې به ناخبره زده کونکو دیو بل نه پوښتنې کولې:

ـ دا ریدی ګل ولی ښوونځي ته نه راځي؟

ـ خدای دې خیر کړي ، ریدیګل ناروغه نه وي

ـ پخوا خو یې هیڅ غیرحاضري نه کوله

خبرو ټولګیوالو به یې په خندا وویل:

ـناروغه نه دی ، ښه روغ جوړ دی

ـ نوی واده یې کړی، پریږدی چې یو څو ورځی په کورتیرې کړي.

کلیوالو هم د ریدی ګل د واده په اړه بیلا بیلې تبصرې کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پلار یې ښه کار ونه کړ چې په دومره ماشومتوب کې یې خپل زوی ته واده وکړ.
ـ ډاکټران وایي چې واده د اتلس کلنۍ نه وروسته په کار دی
ـ واده هغه وخت ښه وي چې بنیادم یې پخپله وګټي او د بل لاس ته اړ نه وي
ـ ښه یې کړي چې واده یې ورته وکړ ، ځکه زامن به یې وشی او زامن خو د پلار او نیکه مټ او بازو وي.
ـ کور کلي خو د دښمنیو ډک وي د چا چې نارینه اولاد نه وي ، په کلي کې ګذاره یې ګرانه وي
د ریدی ګل پلار هم په وروستي نظر و. ځکه خو یې خپل زوی ته په څوارلس کلنې کې واده وکړ. د یوې اونۍ رخصتۍ وروسته ، نن لومړی ورځ وه چې ریدی ګل ښوونځی ته راغلی و. کله چې به کوم ټولګیوال ورسره ټوکه ټکاله وکړه نو د ریدی ګل رنګ به لکه سور انار تک سور شو او د شرمه به یې هیچا ته غړ غوړ نه کاوه.
هر چا به چې هر څه ویل ریدي ګل به پرې خپل غوږونه کښول.د تفریح زنګ ووهل شو ، ماشومانو ټولو د کانتین خواته منډی کړی، چا یو ش او چا بل شی واخیسته، هر یو په خوراک لګیا شو خو ریدي ګل هلته لړې، په یو کنج کې ولاړ و او د ټولو ننداره یې کوله.یو ټولګیوال ورنژد شو په خندا یې ورته وویل:
-ریدی ګله ! پخوا خو به تر هر چا نه تا زیات په کانتین کې شیان اخیستل او شخوند به دې واهه، دا نن څنګه غلی ولاړیې؟
ریدي ګل یوازی په شونډو کې مسکی شو ، نوریې هیڅ ځواب ورنه کړ بل ټولګیوال پرې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خیر دی که پیسی نه لری، زه به یې درکړم.
ریدی ګل ژر خپل جیب ته لاس کړ او ویې ویل:
- نه، نه! دا دی پیسی راسره شته. هره ورځ پلار یو لسګیز راکوي
- نو بیا یې ولی نه خوري؟
- هسی، زړه ته مې څه نه کیږی.
د واده د ورځې نه وروسته ریدي ګل بیا د ښوونځی په کانیتن کې کله هم څه وانه خیستل. یوازې به یې له ورایه د نورو ننداره کوله، که کوم ټولګیوال به څه ورکړل و به یې خوړل او که به چا څه ورنه کړل همداسې و چې شونډی به بیرته ټولګی ته ستون شو.
د هرې جمعی په ورځ به د کلی ماشومانو لوبې کولې خو د واده د ورځې نه وروسته بیا ریدګل چاد خپلو همځولو په منځ کې ونه لیده.
که کوم چا به د ریدی ګل د غیابت خبره وکړه نو بل به ځواب کې ورته ویل:
- هغه اوس ټوله ورځ په کور د خپلی ښځی په خواکې ناست وی، له هغه نه سړی جوړ شوی، اوس موږ او تاسو سره لوبې نه کوي.
د همځولو سره د ریدی ګل نه، هغه پخوانۍ لوبې ځکه پاتې وې چې هغه اوس د خپلو نویو خیالونو سره لوبیده، دهغه په لاره کې یو نوی ارمان راټوکیدلی و چې د لاس ته راوړو په لټه کې یې شپه او ورځ سوچونه کول.
د جمعې د ورځې رخصتي وه، ریدی ګل د ولسوالی په بازار ته لاړ کڅوړه په لاس کله به یې یوه دوکان او کله بل دوکان ته سر ورښکاره کاوه او په لوړ غږبه یې دوکاندار ته داسې ویل:
- ماما! وچه ډوډۍ نه اخلی، په خپل لاس مې وچه کړې، ډیره ښه ډوډۍ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

، خیر دی ارزانه به یې درکړم، ته یې یو ځل وګوره ! که خوښه دې نه شوه خیر دی بیا یې مه اخله.

خو دوکاندارانو به چا د سرپه ښورولو او چا به هم په تروه تندۀ یوازې د (نه) ځواب ورکاوه.

دیو لړ سرګردانیو وروسته ریدي ګل دولسوالۍ دبازار په یوه کنج کې دوچې ډوډۍ د خرڅولو دوکان پیدا کړ په بیه ورسره جوړشو .د خپلی کڅوړی څخه یې وچه ډوډۍ را وویستله اوددوکاندار په تله کې یې واچوله.

دوکاندار هم نغدې پیسی ورکړی. ریدې ګله په خپل جیب کې کیښودلې او په ډیری خوښی کورته ستون شو.

په کورکې یې خپل بکس خلاص کړ. دا پیسې یې هم د خپلو هغو پیسو سره یو ځای کیښودې چې پلار هره ورځ ښوونځی ته د تګ په وخت کې ورکولې.

ماخوستن چې خپلی کوټی ته لاړ، ناوې یې بیا ځان مرور نیولی و. ریدی ګل چې هرڅومره د خوشامندو ډکی خبری ورته کولې خو خپلې ناوې ځواب نه ورکولو.

له ډیرعذرو زاریو وروسته،ناوې ورو په ګیله ورته وویل:

- تا چې ما سره په اوله شپه کومه وعده کړې وه، هغه دی تر اوسه پوره نه کړه.

- کومه وعده یادوې ؟

- هغه د سرور زرو غاړکۍ درته یادوم، زما ټولې خورلڼې د سروزرو غاړکۍ لري او زه یې نه لرم .

- ته مه خپه کیږه، زه په خپله وعده اوس هم ولاړ یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

- نو کله به یې راته واخلی؟
- که د خدای رضا وه ډیر ژر.
د دې خبری سره سم ناوې مسکۍ شوه او د ریدګل له غاړی یې غبرګ
لاسونه تاو کړل.
شپه تیره شوه خو د ریدی ګل اندیښنه نوره هم زیاته شوه ځکه چې د
ښوونځی په پیسو او یا هم په پټه د کور د وچې ډوډۍ په خرڅولو د سرو
زرو د غاړکی اخیستل یوازې د خوب لیدل و
نه پوهیده څه وکړی، په ټولګی کې به هم همدې فکرونو او سو چونو کې
لوبیده او ښوونځی ته د تګ راتګ په لاره کې به هم په همدې فکرونو کې
ځنګیده ، ټولګیوالو به یې ویل:
- نه پوهیږو چې په ریدیګل خوارکی د واده نه وروسته څه بلا راښکته
شوه، نه د پخوا په شان خبرې کوي او نه یې هم په سبقونو کې مزه شته.
خو ریدی ګل هیڅکله د خپل زړه غوټه بل چا ته نه سپړله. یوازې په دې
هڅو کې و چې څنګه به د خپلی ناوې سره کړې وعده پوره کړی. په همدي
هیله یې هرې خواد پیسو د پیداکیدو لارې، چاری لټولې.
د ورځو نه یوه روځ چې کله کلیوال د جمعی له لمونځ نه راووتل یوه تن پا
م شو. په لوړ غږ یې وویل:
_تاسو ګوری د چا ځنازه یې راوړه ؟
د دې خبرې سره سم ټول کلیوال وارخطا شول، یو په ورو غږ وویل:
_ خدایه خیر کړې ، ځنازه به د چا د کور تر مخ ایښودل کیږی !؟
ټول ژرژر د ځناځې په لور ورغلل، ځنازه کیښودل شو، یو کلیوال د مړي
له مخ نه ورو څادر پورته کړ، په حیرانی یې چیغه کړه:
- آخ ! دا خو ریدی ګل دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ریدی ګل پلار چې دا غږ واوریده، سپینی یې وتښتیدی، په ټول بدن یې لړزا شروع شوه، ورو یې د کلا دیوال ته ډډه وهله ، یوه ښه شیبه په خپل حال نه واو بیا یې دغوسې نه په ډک غږوویل:

ـ ووایې ! زما زوی چا وژلی !؟

د ځنازی سره د راغلو کسانو څخه یو تن په خواشیني غږوویل:

- پلاره ! ستا زوی چا نه دی وژلی، له موږ سره یې د ولسوالی په بازار کې د ورځې په ۲۰۰ افغانیو د ختو مزدوري کوله ، د لاندی نه یو تن مزدور خښتی وراچولی اوریدی ګل د بام په سر نیولی. یو ه خښته یې لاس ته پوره و نه رسیده ،ریدي ګل هڅه کوله چې ویې نیسي خو هڅه یې ناکامه شوه او خوارکی د بام له سره لاندې په ځمکه راولویده، څو چې موږ راپورته کاوه، په حق رسیدلی و. الله (ج) دې هغه وبخښی او تاسو ته دې خدای اجرونه درکي. ولاړو خلکو ټولو په لوړ غږوویل: امین.... !

۱۳۸۸حمل ۲۲ نیټه

سنفکشن کیسه

هوایي موټر

انجنیر وحید نن بیا هم د نورو ورځو په شان ناوخته د کور تر مخ خپل موټر ودراوه ، هارنه یې وکړ . میرمن یې دتل په شان نن هم د ګراج دروازه خلاصه کړه اود بیرته ستنیدو په وخت کې یې همدومره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ یو خو ته په خبره نه پوهیږې ، سل ځله مې درته ویلي چې دا ناوخته کورته مه راځه مه راځه. خو نه پوهیږم چې تاسره په کومه ژبه خبرې وکړو ...

انجنیر وحید پوه شو چې په ناوخته راتګ یې میرمن بیا په غوسه ده خو هیڅ غبږ غوږ یې ونه کړ. موټر نه راکوزشو ، دګراج دروازه یې بنده کړه، نیغ خپلې کوټې ته لاړ ،دیوې شیبې دمې وروسته یې خپل مخ او لاسونه یې په صابون ومینځل اوبیا یې پاکې جامې واغوستې ځکه چې ټوله ورځ یې په خپل موټر کې کار کړی و .

نن ورځ ډیر ستړی شو ی و ، غوښتل یې ویده شي . خو د میرمنې نا کراري ور په زړه شوه ، غږ یې ورته وکړ ،میرمن یې راغله ، په غوړه مالۍ یې ورته یو څو خبرې وکړې خو میرمن یې همغسې ځان مرورنیولی و او ځواب یې نه ورکاوه. انجنیر وحید یو څه جدي شو او خپلې خبرې یې داسې پیل کړې:

ــ ملامته نه یې ځکه په کور کې ناسته یې ، خبره نه یې چې په دې ښار کې څه حال دی ، وایم ښار نه دی غم دی غم. پوره دوه ساعته مې مخه ډب وه اودموټرو په یو لوي کتار کې راګیر وم، موټر مې نه شاته تللی شو او نه مخکې ، دناچارۍ نه راباندې ناوخته شو.

ددې خبرې سره سم یې ، میرمن په دې باوري شوه چې میړه یې بانې نه کوي نو ورو یې وویل:

ــ ددې سپیره ښار نه به اخیر څه جوړیږي ، هر څوک همدا خبره کوي چې په ښار کې ګڼه ګوڼه ده ، په ساعتونو ساعتونو واټونه بند وي خو هیڅوک نه شته چې غم یې وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ همدې ستونزې له ما نه هم خوب وړی دی ، شپه اوورځ په همدې اندیښنه کې یم ، څه بایدوشي چې ددې غم نه زموږ ښاریان خلاصی ومومي ،ځکه ښار وړوکی دی او موټرې د یوې ورځې نه بلې زیاتیږي .

ــ دپیښې نه تیښته نه شته ، ځان نه جهان غمی مه جوړوه ، دښار واکداران نور څوک دي ، هغوي پوه شه اوکار یې.

انجنیر وحید مسکی شو او بیا یې وویل:

ــ هو ، دا سمه ده چې واکداران یې نور څوک دي خو په موږ هم دخپلو هیوادوالو خدمت فرض دی ، که د خدای رضا وه ډیر ژر به یو ښه خبر واورې

میرمن یې په حیرانۍ وپوښتل: د څه شي خبر ؟

وحید وویل:

ــ اوس یې نه درته وایم ، سبا پخپله خبره شې

ددې خبرې سره سم انجنیر وحید خپله بړستن په ځان راکش کړه ، د خپلو خیالونو په سمندر کې لاهوشو ،که څه هم ډیر ستړی و ، خوبیا هم خوب پرې خپلې وزرې ونه غوړولې ، ټوله شپه یې په ویښه تیره کړه. دسهار لمانځه د اذان سره سم یو ځل بیا ګراج ته لاړ د خپل موټر دروازه یې خلاصه کړه ، یوڅو بټنې یې ښکته پورته کړې ، بیا یې دموټر بانټ پورته کړ ، د ماشین په څو پرزو یې ګوتې ووهلې چې ښه ډاډه شو نو بیرته خپلې کوټې ته لاړ. د سباناري دخوړلو وروسته یې دفتر ته د تګ تیاری ونیو.

خپل موټریې د ګراج نه راوویستلو. بهر یې ودرولو ، یو ځل بیا دخپل موټر نه ګر د چا پیره تاوراتاو شو ، بیرتهموټر ته پورته شو ، شټرنګ ته کیناست ، موټر یې چالان کړ او د ښار په روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلو تلو کی د ښار مرکزی واټ ته ورسید. شیبه نه وه تیره چې بیا هم د نورو ورځو په شان د موټرو په اوږده کتار کې داسی را ګیر شو چې نه شاته او نه مخکی تللی شو.

انجنیر وحید د ځان سره پریکړه وکړه چې همدا یې د خپلو اوږ دو هلو ځلو او تجربی دپلي کولو له پاره مناسب وخت دی.

د موټر ددروازې نه یې سر بهر کړ، شا او مخه یې ښه په ځیر ځیر وکتل، ورویې دخپل موټر ځانګړې بټڼه ووهله، موټر ځای په ځای هوا ته په جګیدوشو، چې کله دځمکی نه درې څلور ګزه پورته شو، بل بټڼه یې ووهله، سمدلاسه دموټر دواړو خواو ته د الوتکی په شان دوه وزری وغوړیدې. د انجنیر وحید موټر په هوا کې د الوتکې په څیر په الوتو شو.

په مرکزی واټ کې ټول خلک له حیرته ورته ګوته په غاښ پاتې شول او انجنیر وحید هم له ډیرې خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایده .

خپله اختراع یې دخپلو هیوادوالو د ستونزو د حل له پاره ستره لاس ته راوړنه ګڼله ، موټر په هوا کې روان واو انجنیر وحید د خپل بریالیتوب زیری د لاس په ښورولو د ځمکی پر مخ خلکو ته رسولو.

په هوا کې دهوایي موټر په لیدو، د ښار په امنیتی ځواکونو کې د ستر خطر د ګواښ زنګونه وشرنګیدل . د ځمکنیو اوهوا یې قو او تر منځ دمخابرو له لاری د تیارسی امرونه صادر شول. د حکومت لوړ پوړی چارواکی په ډیری چټکی له خپلو اصلی ځایونو بی ځایه شول. څوک په یوه زیرزمیني او څوک په بله زیرزمیني کې ننوتل.

ددفاع د وزارت د لوي درستیزوال له خوا هوایی او ځمکنیو قواو د چټک غبرګون قطعو ته، وروستی او قاطع امر داسی صادر شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د ښار مرکزی واټ چې د سترو دولتي چارواکو د اوسیدوځای دی، دستر تروروستی خطر ناک بریدلاندې راغلی دی. د دفاع وزرات حکم کوی چې نوموړی هوایي موټردې ، د ځمکنیو او هوایې قواو د تشریک مساعی په نتیجه کې ډیر ژر له منځه یووړل شی.

د حکم سره سم په یو شیبه کې د ښار شین اسمان له جنگی الوتکو ډک شو او د ځمکی پر مخ د دافع هوا اوږده توپونه دمرکزی واټ په سر د گرځنده موټر په لور توجیه شول او دسترگوپه رپ کې د انجنیر وحید هوایي موټر په هوا کې د اورپه غونډ سکه بدل شو.

د کابل ښار ـ خیر خانه مېنه

27-12-2005

هغه اوس شپیلۍ نه شي وهلی

د سپین غره د لمنو په شنو ورشو گانو کې د خرولو ، مخککو او کستري گلونو لوی، لوی ټلونه لیدل کیږي چې خوږ بوي یې د پسرلي دمستوو ږومو په څپو کې لرې لرې ځایونه ته رسیږي.

د گودر د کلي تنکي ځوان ((شینو)) هره ورځ د همدې ورشو په زړه راښکونکې هوا کې خپله رمه څروله او د خپلې شپیلۍ په خوږ و نغمو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د دې ورشو کاڼي او بوټي تخنول. هغه به د خپلې شپېلۍ د نغمې پېل په دې ټپه کاوه:

سـپوږمۍ کـړنګ وهه راخېژه
جانان د ګلو لو کوي ګوتې رېبينه

د شينو د شپېلۍ جادو يې غږ د ګودر د کلي د ډېرو پېغلو په زړونو کې د شينو دليدلو تلوسې پارولې وي خو شينو د انځرګل ؤ. په رڼا ورځ چا نه شو ليدای. سهار به لمر لا څيره نه وه وهلې چې هغه به د کليوالو د مالونو رمه څر ځای ته بيوله او د ماښام په توره لړه کې به يې بيرته کلي ته راوستله.

نن ورځ د نورو ورځو په شان نه وه. لمر سترګه لا د سپين غر په سپينه مورګه هسکه ولاړه وه اوورو، ورو يې مخه ښې ته ځان تيار اوه چې د پسرلي تاندو لنګو شويو ميږو او د هغو تنکيو ګلاليو ورکيو په خپلو رمباړو د ګودر کلی په سر واخيست.

کليوال چې په خپلو پټيو او کروندو کې په کارونو بوخت وو هر څه يې په ځای پريښودل او په شنه منډه يې ځانونه خپلو کورونو ته ورسول چې وري او ميږې يې سره ګډنه شي په تلو تلو کې يو تن کليوال له ځان سره داسې غوريده

ــ يره ! شينو هم عجيبه شپني کوي، په رڼا ورځ يې رمه کور ته راوسته، څه وړيا خو يې راته نه پيايي، د مال په سر دوه منه غله ورکوو، که بله ورځ يې د وخته راوستله مجبور يوو چې د خپلو مالونو له پاره کوم بل شپون ونيسو ....

نن مازديګر د شينو پلار هم هلته دخپل کلي په مخ کې خپل زوی ته غاښونه چيچل او د هغه د راتلو لاره يې څارله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماښام تیاره شیبه په شیبه د ځمکې پرمخ خوریده خو د شینو درک نه و. د شینو کورنۍ ډیره وارخطا وه. ټول د خپلې کلا په مخ کې ولاړ وو چا یوه لاره او چا بله لاره ځارله چې یو ناڅاپه غږ شو:

ـ هغه دې شینو یې په شا راوړ.... دا خو ټول په وینو سور دی..... وای خدایه! د دهٔ خو دواړه خپړې په مړوند کې نشته .... ویر او کوکې شروع شوې.....

مور یې خپل ځان په وهلو، وهلو تک شین کړ، خویندو یې په ژړا ژړا کې خپل کوځې کوڅې وېښته راوشکول...

پلار او وروڼو یې خپل استقامت د لاسه ورنه کړ. سمدلاسه بې په کټ کې کلنیک ته ور ساوه. د وینې د بندیدو نه وروسته یې په توره شپه په موټر کې د جلال آباد د ښار لوی روغتون ته ورساوه.

سهار چې کلیوال را پاڅیدل او غوښتل یې چې خپلې میرېږ د شینو د رمې سره یو ځای کړي نو ټول خبر شول چې شینو د غونډۍ په لمنه کې د ترموز د سر په شان کوم ناپیژندل شوی شي پیدا کړی و، د هغه سره یې ځان مشغولاوه چې یو ناڅاپه پرې چاودلی او د شینو دواړه لاسونه یې په مړوندو کې تربنه وړي دي. په همغه ځای کې بې سده پورت و. د خدای (ج) رحم و چې د بر کلي سدو پرې را پیښ شوی و اوهغه یې بیا په شا کلي ته رارسولی دي.

د دې خبر په خپریدو د کلي جوماتونه، دیرې او ژرندې ښې تودې شوې، چا به ویل:

ـ یره د شینو ښه ځواني وه، لاړه خاورې ایرې شوه.

ـ خدای خبر که ژوندی پاتې شي....

بل به پرې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ که ژوندی پاتې شي، په دې ژوند يې څه. له دينه ورته مرګ ښه و.....

بل به بيا ويل:

ـ ما سره دا سودا ده چې خوار کې به ډوډۍ څنګه خوري؟

بل به د لرې نه راغږ کړ:

ـ تر څو چې يې مور او پلار ژوندی وي خو يوه ګذاره به يې وشي خو که خدای مه کړه سبا يې مور او پلار نه وي د خوار کي ژوند به ډير تريخ شي.....

دا ډول ډيرې پوښتنی د کليوالو سره پيدا شوې وي خو هيچا يې ځوا ب نه شو موندلی.

شينو د څه نا څه دريو مياشتو علاج نه وروسته کور ته راغی، کليوالو چې خبر شول ډلې ډلې د هغه سترې مه شي ته ورغلل. شينو به چې د هر چا سره روغبړ کاوه نو خوله به يې د خندا نه ډکه وه تا به ويل چې د شينو به ګوندې نوک ته هم ضرر نه وي رسېدلی. شينو د ټولو کليوالو په مخ کې د چا يو ډک ګيلاس په خپلو دوو بې خپړو لاسونو کې د امبور په څير ونيوه او په خوند خوند يې څو غړپونه ترينه وکړه

کليوالو حېران دريان يو بل ته وکتل او بيا يې د ځان سره پټې پټې توبې وويستې. په دې وخت کې يوه سپين ږيري غږ کړ:

ـ شينو وراره ! زه فکر کوم ، چې زموږ لاسونه او پښې زمونږ نه دی، دا د خارجيانو دي د خارجيانو !

خلکو يو بل ته وکتل خو د سپين ږيري کا کا په خبره پوه نه شول

شينو په حيرانۍ وپوښتل : کا کا په مقصد دې پوه نه شوم ؟

سپين ږيري وويل : مطلب مې دادی وراره ! په هغه څه چې ستا لاسونه پرې شوي هغه هم زموږ خپل نه دي ، همدې خارجيانو راليږلي ، ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنی داده چې یوځل زموږ لاسونه او پښې رانه غوځوي او بیا یې بیرته د پلاستیکو نه راته جوړه وي. کاشکې چې ته هم کومې موسسې ته تللی وای چې پلاستیکي خپړې یې درته ایښې وای
شینو په مسکا وویل: کاکا ! خپله وسه مې وکړه ، د څو موسسو دروازې مې وټکولې خو هغوي راته یوازې همدا خبره کوله ، موږ په افغانستان کې دا کار نه شو کولی
شپې او ورځې تیریدي، د خدای شان و ، شینو خپل ځان معیوب نه ګاڼه. تل به د خپلو همځولو په ډله کې ناست و او خپل پلار یې هم یوازې نه پریښوده که هغه به کروندې ته تلواو په اوږه به یې یوه او په ځنګ کې به یې ماله پرته وه نو ځغ به بیا د شینو په ځنګ کې پروت و. که پلار به یې خپل پټی قلبه کاوه نو شینو به بیا د پټي نه کبل راټولول او خلک به یې نندارې ته راټول وو.
د پلار سره بې د شینو د راتلونکي ژوند په هکله ډیره اندیښنه وه. کله کله به یې زړه نا زړه خپلو خپلوانو او کلیوالو په منځ کې د شینو د کوژدن خبره زمزمه کوله خو هیچا ته یې مخامخ د مرکې لیږلو جرئت نه شو کولی. وختونه تیریدل او کلیوال د شینو لور همت ته ګوته په غاښ پاتې وو. د خدای کارونه وو. د بخت ډیوه یې به بلیدو شوه. یوه کلیوال خپله لور د شینو په نامه کړه.
د شینو د کوژدن خبره په ټول کلي کې خوره شوه. چا به ویل:
ــ یره ! دا خو ډیر ظلم دی. د شوټي شینو سره، به د هغې خوارکی نجلۍ عمر ځنګه تیریږي؟
بل به بیا ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خدای دې د نجلي پلار ته انصاف ورکړی، په لوی لاس یې خپله لور په سره تناره کې واچوله....

چا به یو څه ویل او چا به بل څه، هر چا چې هر څه ویل دا د هغوي کارو، خو پخپله شینو د ډیرې خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایده او د خلکو د خبرو په ځواب کې به یې کله کله د ځان سره داسې ټپه زمزمه کوله:

خلک به هر څه، هر څه وایي

جانانه مه د چا منه نه به یې منمه

کله چې د شینو کوژدن وشوه نو خپل راتلونکي ژوند ته نور هم امیدواره شو. تل به یې ویل:

ـ زه باید د نورو د اوږو بار نه شم. زه باید ځانته یو مناسب کار پیدا کړم. ....

په همدې لټه او امید شینو یو ځل بیا د ګودر د کلي، میږې په شپنې و نیولې. اوس هر سهار د کلیوالو مالونه د نږدې غونډیو لمنو ته بیا یې او مازدیګر یې بیرته راولي

خو اوس شینو په شیطانه میږه د کاڼې ګوذار نه شي کړی، پخپله ور پسې منډې وهي او نه یې پریږدي چې له رمې بیله شي..

اوس د شینو سره د شپنې ډانګ نشته خو پخپلو چغو ټوله رمه اداره کوي.

اوس شینو پخپلو مهینو ګوتو شپیلۍ نه شي غږولی خو د خپلۍ شپیلۍ تنده د خپلې خولې په شپیلي ماتوي.

هغه اوس په خپل شپیلي کې دا ټپه زمزمه کوي:

سپوږمۍ په مادې څه احسان دی

زما جانان د دیوالو سېورو ته ځینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

۱۳۷۷ل کال
ننګرهار_ هسکه مینه

د دوبۍ سفر

...هلو ! هلو ! دا هوايي ډګر دی ؟... بخښنه غواړم سبا جاز دوبۍ ته په ټاکلي وخت ځي او که په پروګرام کې څه تغییر راغلی ؟ ... ښه ښه پوه شوم ، ډیره مهرباني ، د ځواب نه مو مننه..

جانان غوږی بیرته په خپل ځای کیښود او بیا یې خاني ته په غوصه وویل :

ما درته ویل چې همغه زړه خبره ده ، خو ته سودايي یې سودايي ، خپله کوې او دبل نه اورې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني په مسکا وویل:

ــ جانانه خپه کیږه مه، د مرګ او ژوند خبره ده ، احتیاط ښه شی دی.

او بیا یې خپله خبره داسې بدله کړه:

ــ تا په خپل سفري بکس کې شیان ځای په ځای کړی که نه ؟

جانان وویل:

ــ هو ، له مانه بیغمه اوسه ، خو ته هم ځان تیاروه ، ځکه سهار د وخته ځو ، هغه وخت دې بیا انې بانې نه منم.

خاني وویل:

ــ سمه ده ، زه به همدا اوس خپل هرڅه ځای په ځای کړم

ژر ژر یې خپل بکس خلاص کړ ، د غاښو کریم ، د ږیرې خریلو ماشین دسمال او نور ضروري شیان یې یو په یو په خپل بکس کې کیښودل او بیا یې وویل:

ــ ته ګوره جانانه یاره ، زما خو لومړی سفر دی ، دومره ښه نه پوهیږم ، دا شیان سم شو او که څه کم دي ؟

جانان له خپله ځایه راپورته شو ، د خاني بکس یې ښکته پورته وکوت او بیا یې وویل:

ــ بس هر څه دې پوره دي ، نور یې بند ه وه، خو یوه خبره په یاد لره او هغه داد ه چې په میدان کې وار خطاه نه شې

خاني په خندا کې خپله خبره داسې ورغبرګه کړه:

ــ غم مه کوه ! څوک چې اوښان ساتي دروازې لوړې جوړوي. دومره نو بې زړه هم نه یم، لکه څومره چې ته فکر کوې.

جانان په خندا شو او و یې ویل: نو بیا واچوه پنجه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې سره سم ددواړو یارانو د لاسونو پړک پورته شو .او خاني ور زیاته کړه:

ـ سبا به دا وخت که د خدای رضا وه په دوبی کې ناست یو ، زه او ته به بیا نورې خبرې هلته کوو ، که اوس دې خوښه وي ویده به شو ، هسې نه چې سبا زه او ته ویده یو او جاز رانه الوتې وي.

جانان وویل: خانیه ! زما په زړه خبره دې وکړه، رښتیا هم جاز سهار له وخته ځي بس تر سهاره د خدای په امان.

دواړو بړستنې په سر راکش کړې. خاني ډیره هڅه وکړه چې ویده شي خو د ډیرو سوداګانو اوچرتونو له لاسه خوب نه ورتلو ، کله په یوه اړخ او کله په بل اړخ اوښته ، ټوله شپه د رنګا رنګ سو چونو او خیالونو سره لوبیده. پخه شپه چې یې ملګري له بړستنې سر راوویست ، ګوري خانی ویښ دی. پوښتنه یې ورنه وکړه:

ـ ته لا اوس هم ویښ یې،داد څه شي سو چونه وهی ؟

خاني په خندا ځواب ورکړ:

ـ سوچونه ډیر دي خو وروستی سوچ مې دا وه چې د ددوبۍ نه بیرته راغلی وم شم لومړی مې د ځان له پاره یوه ښه مانۍ جوړه کړه، دوه درې نوکران مې ونیول ، اخرین ماډل موټر مې واخیست. ، هغه مې کورته راوست ، هارنډ مې وواهه ، نوکر د کور لویه روازه خلاصه کړه ،کله چې له موټر نه را ښکته کیدم ، بس تا غږ وکړ

جانان بیرته سر په بړستن کې تاو کړ ، او خاني ته یې وویل:

غوا لا حلاله نه ده او تا خانک په سر نیولی . ویده شه ویده ! ځان نه لیونی مه جوړوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني ورته ښه وکړه ، سر يې برېستن ته ور دننه کړ خو خوب کله ورته ؟ ډير وخت بيا هم په چرتونو کې ډوب و ، نا څاپه ور په زړه شول، هسې نه چې سهار شوی وي . ژر يې سر له برېستنې راوويست، سترګې يې په ديوالی ساعت ښخې کړې ، د جاز الوتلوته پوره دري ساعته پاتې وو. دوی ته د ټکټ د اخيستو په مهال ويل شوی و چې د الوتنې د وخت نه به درې ساعته د مخه هوايي ډګر ته راځی. ژر ژر يې خپل ملګری له خوبه راويښ او ورته و يې ويل:

هله ژر شه پاڅيږه ! وخت لږ پاتې دی، تر څو چې زه او ته ځان برابره و ، وخت پوره کيږی.

جانان غزونی وکړل. بيا يې د خپل لاس ساعت ته وکتل اوزياته يې کړه:

ـ سمه ده، هغه جيګ له اوبو نه را ډک کړه چې خپله خوراکه د اوبو سره وخورو.

خاني وويل: د اوبوغم مې لا د شپې خوړلی ، خو دا ووايه چې يو ځل به بياهم تليفون وکړو ، چې ښه ډاډه شو نو بيا به خواړه خورو ، څنګه دې خو ښه ده ؟

جانان په قهر شو، او زياته يې کړه: خانيه ! تا هسې د ځان نه سودايي جوړ کړی، په ډيرو تليفونونو کيدای شی څوک را باندې شکمن شي. ښه به داوي چې نور دا فکر له سره وباسې.

خاني زړه نازړه ښه ورته وکړه او بيا يې ورو داوبو ډک ګيلاس ځانه ته نيژدې کړ .

د څښاک او خوراک نه وروسته دواړو خپل سفري بکسونه په لاسونو کې ونيول او په يوه زاړه ټکسی کې يې ځان هوايي ډګر ته ورساوه. سالون ته د ننوتو سره سم يې تر هر څه دمخه لومړی په مخامخ دړه د الوتنی پروګرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکوت، ډېر خوشاله شول ځکه هر څه نورمال و او الوتکې په خپل وخت الوتنه لرله. بیا یې خپل بکسونه د تلاشۍ له پاره وړاندې کړل. بکسونه چک شول ، یو یو ټکټ یې په بکسونو پورې ونښلاوه او د هغو یوه یوه کاپي یې دوي ته ورکړه ، د تالاشۍ مسول ورته وویل : دا ټکټونه به سمبال وساتی ، کله چې په دوبۍ کې د هوائې ډګر نه وتلی نو دا ټکټونه به هغوي ته ښکاره کړی او بیا به خپل بکسونه دځان سره یوسی .

جانان په ځواب کې ورته وویل:

ـ بیغمه اوسه ، دومره نابلده نه یم، پخوا مې هم ډېر سفرونه کړی.....

جانان او خانی بیادواړه د پاسپورت شعبې ته ودریدل اوخپل پاسپورتونه یې د وړې کړکۍ له لارې پولیسو ته وړاندې کړل. یوه شیبه وروسته خروجي ویزه ولګیده ، د سرحدي پولیسو د کلکې تالاشۍ نه وروسته د انتظار سالون ته داخل شول. دواړه ډېر خوشحاله و، ځکه هر څه یې تر اوسه سم روان و. د ټولو مسافرو د راننوتلو سره سم دسالون دروازه د بهر په لور خلاصه شوه، مسافر لکه یو ستوی لیک یو په بل پسې د الوتکې په لور روان شول. ټول په خپلو څوکیو کیناسل. د الوتکې دروازی بندې شوې، حرکت یې وکړ چې سل دوه سوه متره په مځکه لاړه ، الوتکه بیر ته را ستنه سوه. د پیلوټ له کابینه داسې اعلان و شو:

ـ ټولو مسافرو ته خبر ورکول کیږي چې الوتکه تخنیکی ستونزه لري، مهرباني وکړی، بیرته د انتظار سالون ته لاړ شي. کله چې ستونزه لرې شوه ، بیا به تاسو ته خبر درکړل شي.

ددې اعلان سره سم په خاني او ملګری مرې خولې را ماتې شوې، یو بل ته یې په حیرانۍ حیرانۍ کتل. ټولې سورلۍ د الوتکۍ نه راښکته شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیرته د انتظار په سالون کې ځای په ځای شوې. خانی ډیر وارخطا وه خو جانان ډاډورکاوه چې ښایې ستونزه غټه نه وي ، امید دی الوتکه ژر د الوتنی له پاره چمتو شي.

یو ساعت تیر شو، دوه تیر شول، درې شول، څلور شول خو بیا هم د الوتکی د الوتنې څه درک نه لګیده. په خا نې عصبي شوک را غی بې اختیاره یې چغه کړه:

ـ د خدای له پاره ، دا تاسو په موږ څه ملنډې وهی ، اخیر څومره انتظار ... زه نور دلته د کیناسو حوصله نه لرم ، بیلوټ څه شو ، ورته ووایی چې الوتکه چالان کړی، الو تکه...

د سالون یو تن مسول په لاسینه ، هغه حوصله مندی ته را وبللو او ډاډ یې ورکړ چې یو ساعت وروسته به الوتکه خامخا د الوتنی له پاره چمتو شي. همداسې وشول ، د پنځو ساعتونو له ځنډ وروسته الوتکه د هوايي ډګر څخه پورته شوه.

خو کله چې الوتکه د دوبۍ په هوایي ډګر کې په ځمکه کیناستله نو ورسره سم یو ا مبولانس اویو بس سرویس د الوتکی مخ ته ودریدل. نور مسافر بس ته وختل خو خانی او جانان په امبولانس کې روغتون ته ولیږدول شول.

خاني خپله ساه په لاره کې ورکړه خوجانان بې هوښه روغتون ته ورسول شو . د معدی د پرینمځلو وروسته هغه له مرګه وژغورل شو. خو کله چې په هوښ راغی ، دوه درې پولیس یې سر ته ولاړو.

د ډاکټر نه یې د پیښې رپورټ وغوښت. ډاکټر ورته خپل رپوټ داسې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه مړشوی شخص اودا ناروغ چې دلته لهمونږ سره بستر دی دواړه ملګري وو ، هره یوه د الوتنی څخه د مخه ، ددیرشو په شاوخوا کې کپسولونه ، د ستوني له لارې معدې ته تیر کړي و و چې په هر کپسول کې په پوره اندازه (د هیروینو پوډر) ځای په ځای شوي و. هغوي په خپله محاسبه کې بریالي وو ځکه تر لنډې او ټاکلې مودې پورې یې د اغیزې مخنیوی په نظر کې نیول شوی و. د معلوماتو له مخې د هغوي احتیاطي تدابیر او محاسبه هغه وخت ګډه وډه شوه چې کله الوتکه دخپل وخت نه پنځه ساعته زیاته و ځنډیدله او بیا یې ورته هغه کپسولونه په مخ کې کیښودل کوم چې ډاکټر د جانان له معدې نه روغ را ایستلي وو .

د وینو څاڅکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مازدیگر مهال و ، مامورین نوي له دفترونو څخه راوتلي وو ، د چا په لاس کې تازه ترکاري ، د چاسره تازه میوه او د چا سره هم د ټوټو په کڅوړو کې چارک ، نیمن الوگان وو ، هرچا هیله لرله ژر خپل کور ته ځان ورسوي.

د کابل ښار دده افغانانو په سیمه کې ، د خیر خانې مینې په تم ځای کې شیبه په شیبه د خلکو گڼه گوڼه زیاتیده ، د ملي بسونو درک نه و. که کوم یو به را پیدا شو ، دومره بیروبار به پرې جوړ شو چې یوازې به زلمي او غښتلي کسان پورته شول خو ماشومان ، بوډاگان او ښځې به ټولې اریانې دریانې ولاړې وې.

شیبه په شیبه د خلکو گڼه گوڼه نوره هم زیاتیده. ناڅاپه د کابل د شاوخوا د پرتو غرونو تر شاه ، له ورایه د یو دروند غږ راپورته شو د سترگو په رپ کې دخیرخانې مېنې په تم ځای کې یې داسې کړنگ وکړ چې د چا خبره د غوږونو پردې یې څیرولې.

د راکټ د ډز سره سم د خیر خانې مېنې په تم ځای کې ولاړ کسان په ځمکه داسې سترې ولویدل لکه لوگری چې په پټي کې غنم وریبي.

شیبه نه وه تیره چې د امبولانسونو غږ د کابل ښار فضا په سر وا خیسته. د څارندوی (پولیس) ټولي هم په ډکو ډکو موټرو کې سیمې ته راورسیدل ، سیمه یې تر خپلې ولکې لاندې راوستله. ښاریان هم د مرستې له پاره راورسیدل ، هر چا هڅه کوله چې مړي او ټپیان ژرترژره ، امبولانسونو ته پورته کړي . ویر او ماتم گډ وو. د ښځو او ماشومانو ژړا گانو ، د ټپیانو زگیرویو او دخلکو دویرې اوترهې غږونو د خیرخانې مینې په تم ځای کې سم دم قیامت جوړ کړی و. په دغسې زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوږنونکي ماتم کې ، یوې ښځې چې توره ځادري یې اغوستې وه او د وینو څاڅکو ورپسې لاره جوړه کړې وه ، غوښتل یې په بیړه د خیر خانې د موټرو له تم ځای نه ځان وباسي. د ځارندویو یو تن پرې پام شو او په منډه یې ځان ورورساوه :

ـ خورې ودریږه ! نه ګورې وینې درنه روانې دي ، هله ژر شه ، امبولانس ته وخیژه چې روغتون ته دې ورسوو.

د تورې ځادرۍ والا ښځې هیڅ غږ غوږ ونه کړ ، او په خپله لاره روانه شوه . د ځارندوې کارکونکي د خپل ځنګ ملګري ته وویل:

ـ ماته ښکاري دا ښځه په توده کې ده او په ځان نه پوهیږي زه خو وایم وربه شم او په زور به یې مخه ونیسم.

ـ ښه خبره ده ، ورشه او مجبوره یې کړه چې امبولانس ته پورته شي.

ځارندوې په چټکې ځادري والا ښځې ته ځان ورورساوه ، تر مخ یې ودریده ، په لاسینه یې ورته وویل:

ـ خورې ! تاته وایم ! په ځان پوهیږې که نه ، وینې درنه څاڅي وینې ! یو ځل ځان وګوره ، معلومیږي چې سخته ټپي شوې یې...

ځادري والا ښځې ځان ته ښکته پورته وکتل او بیا یې په وار خطایې وویل:

ـ نه نه ، زه جوړه یم، له مخې مې لرې شه ، زه کورته ځان رسوم .

ـ معلومیږي چې ماغزه دې کار نه کوي، زه درته وایم چې له تانه وینې څاڅي او ته وایې چې روغه یم...

خو ځادري والاښځې بیا هم ټینګار کاوه او همدا یوه خبره یې تکراروله

ـمخې مې لرې شی ، زه جوړه یم هیڅ راباندې نه دي شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

.ځارندوي فکر وکړ چې د ښځې ماغزه په رښتیا هم کار نه ورکوي. ژر یې ټوپک اوږې ته کړ او دواړه لاسو نه یې د ښځې تر مخ پراخ ونیول
ـ وایم نه شې تللی ، ته ټپي یې مجبوره یې چې امبولانس ته وخیژې او روغتون ته لاړه شې
خو د تورې ځادرۍ والا ښځې بیا هم د ځارندوي خبره ونه منله او د تېښتې هڅه یې پیل کړه.
ځارندوي له مجبوریته هغه د لاس نه کلکه ونیوله او د ځان پسې یې کش کړه.
ښځې چغې او کوکې پیل کړی او ځارندوي یې په دې تورن کړ چې هغه غواړي په زور یې روغتون ته بوځي.
له هرې خوا نه خلک پرې راټول شول ، ګڼه ګوڼه زیاته شوه ، د ښځې او ځارندوي تر منځ کش او ګیر همغسې روان و چې نا ځاپه د ښځې له لاسه یو شی په ځمکه ولوید .
ځارندوي په بیړه هغه راپورته کړ ، ګوري چې د راکټ په چرو دیوې ښځې پرې شوی لاس د ی چې په مړوند یې د سروزربنګړي اوپه ګوتو یې د سروزرو ګوتې دي.

۱۳۶۲ل کال ـ کابل

وروستۍ لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

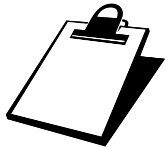

ملا صیب جمعې د مبارکې ورځې د لمانځه د اداکولو له پاره خپلو مقتدیانو ته د نیت ترلو هدایت ورکړ ، کلیوالو خپل صفونه برابرول چې نا څاپه له کومې خوا غږ شو:

ـ ملا صیب لږ صبر چې حاجي صیب کمال رارواڼ دی.

ملا صیب هم بې له ځنډه وویل:

ـ ښه ده ، ډیره ښه ده ، هلکانو ! حاجي صیب ته لاره ورکړې چې او ل صف ته راشي.

حاجي صیب راورسیده او دملا صیب تر شا په لومړي صف کې ودریده ، . لمونځ وشو ، خطبه هم وویل شوه او ملا صیب د دوعا په وروستۍ برخه کې داسې وویل:

:... الهي ! بندیان د بنده خلاص کړی ، قرضداران له قرضه ، ناروغانو ته شفا ورکړې اودهغوټولو دین اودنیا ښایسته کړې څوک چې ددین د خادمانو اود خدای (ج) دکور جومات خدمت ته لاس په نامه ولاړ وي.

الهي ته ددغسې کسانو ددې دنیا په مال او شتو کې برکت واچوې او په هغې دنیا کې یې جنت فردوس په نصیب کړې.

په جومات کې ناستو کسانو په لوړ غږ وویل: امین ، امین.. ! .

ملاصیب زیاته کړه:

...ورونو او عزیزانو ! پته دې پاتې نه وي چې حاجي صیب کمال خان زموږ او ستاسو په منځ کې هغه څوک دی چې دغسې نیک او دثواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونه يې په ځان فرض ګڼلي ، همدا نن چې تاسو په دې جامع جومات کې په کوم ښکلي ، ښايسته او قيمتي فرش باندې د الله تعالی فرض ادا کوی دا هم حاجي صيب کمال له خپله جيبه اخيستي ، الله تعالی دې د حاجي صيب دين او دنيا دواړه ښکلې

کړي امين يا ربالعالمين !

ددوعا له خلاصيدو سره سم کليوال له خپلو ځايونو پورته شول او يو يو له جومات نه ووت خو حاجي صيب لا په خپل ځای دروند ناست و اوتسپې يې اړولې. ټول کليوال چې لاړل نو حاجي صيب کمال خان هم راپورته شو ، جيب ته يې لاس کړ او يو ځوروپی يې د ملا صيب په لاس کې و ټومبلی. ملا صيب ست او سلا وکړه خو حاجي صيب په ځواب کې ورته وويل : غږ به نه کوې ملا صيب ، دا ستاسو په موږ حق دي ، ستا غاړه دې بنده وي ، که کوم شي ته دې اړتيا وه او په ما غږ و نه کړې.

ملا صيب د وښکيو په خندا کې بس همدا ويل:

سبحان الله ، ما شا الله !.الله دې دين او دنيا دواړه ښايسته کړه....

په کلی کې داسې ديره او حجره نه وه چې د جومات سره به د حاجی صيب د زياتو مرستو او کومکونو په اړه تبصره نه کيدله ، چا به يو څه ويل او چا به بل څه ، ځنو خو به لا دا تبی هم په کې وکړ:

... اشنا پام دی شته !دين او دنيا دواړه د شنمنو خلکو ده. په دی دنيا هم خلک ورته لاس په نامه ولاړ وي او د هغې دنيا توښه خو د خپلو پيسو په مرسته برابروي ، خيرات دوي ورکوي ، زکات دوي ورکوي ، د خوار او غريب سره دوي کومک کوي ، د حج مبارک فريضه دوي ادا کوي.... بل به غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه وايې ! غريب خلک خو نه د دين شو او نه د سادين ، بس موږ به دوعا کوو چې الله اتعالی دې موږ خوشی په خوشې وبخښي.
حاجی صيب د عمر له پلوه پوخ سړی و . زيات وخت به يې په مسافری کې تيرولو خو چې به کلي ته را ستون شو نو بس د جومات په ملا او چړيا نو به اخترو. ځکه هغه ددوي ډير زيات خيال ساته.کمال خان به تل د خپلو يارانواودوستانو په منځ کې دا خبره کوله چې د کلي له ملا به ځان ساتی هغه که د جومات د منبر له پاسه ثوک په ښه او دروند نامه ياد کړې نو بيا يې هيڅوک په سپک نامه نه شي يادولی.
دا ځل چې حاجی صيب کمال خان نوی له مسافرۍ نه را ستون شوی و نو د پخوا په شان يې بيا هم ملا صيب ته د شپې ډوډوۍ بلنه ورکړه . ملا صيب هم دهغه بلنه ومنله او د ما ښام د لمانځه نه وروسته د خپلو ثو چړيانو سره يو ځای د حاجی صيب کورته ورغلل.
حاجی صيب د هغوی تو د هرکلی وکړ. په لړه شيبه کې په لوي او پراخه دستر خوان د خدای داسې نعمتونه کيښودل شول چې د چا خبره يوازی د مرغۍ پۍ به په کې نه و.
ملاصيب او ورسره چړيانو يې يو بل ته په وښکيو کې مسکي شول او په اشارو اشارو کې يې يو يل ته دا اشاره ور سوله چې نورنو ورته مه ګورئ.
د ډوډۍ په خوړلو پيل وشو ، د يو ثو نمړيو نه وروسته د ملا صيب پام شو چې حاجی صيب کمال خان هلته لرې ناست دی . ملا صيب په حيرانۍ ورنه وپوښتل:
ـ حاجی صيب ته ولې ډوډۍنه خورې ؟ په ګډه د ډوډۍ خوراک ثواب لری، راځی له دې ثوابه ځان مه محروموی.
حاجي صيب چې تسپې اړولې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملاصیب نن عذر لرم او هغه دا چې زه پرهیزیم ، کنه تاسو می کله یوازې پریښودی .ملا په حیرانۍ پوښتنه وکړه:
خیریت خو به وي حاجی صیب ، څه تکلیف لری؟
حاجی صیب سوړ اسویلی و ویست او بیا یې وویل:
ـ ملا صیب ! بس دوعا ګانې راته کوې، تکلیف مې ډیر خطر ناک دی ، ډاکترانو راته ویلی چې په معده کې مې ((رسولۍ)) دي او هغه باید عملیات شی . سبا ته په خیر سره هندوستان ته د سفر نیت لرم که د خدای رضاوه .بس هلته به علاج کوم . ملا صیب په دغسې وختونو کې مې یوازې ستاسو دوعاګانی په کار دي اوبس .
ملا صیب چې ډوډي خوړله په ډکه خوله یې لومړی خپله خواشیني او بیا خپله همدردي داسې وښودله:
ـ حاجي صیب ! زموږ په وس غیر له دوعا ګا نو نه نور څه پوره دي ؟ ته هیڅ غم مه کوه. که د خدای رضا وه موږ به سبا ستاسو د شفا اوښه صحت یابۍ په حق کې د قران شریف یوختم وکړو او بیا یې خپلو چړیانو ته مخ کړ: هلکانو ! وامو وریدل ؟ سبا چې ورک نه شی ... چړیانو هم د تایید سرورنه وخوځول.
د تګ په وخت کې حاجی صیب ورو جیب ته لاس کړ او د پیسو یو بنډل یې د ملا صیب په جیب کې کیښود او زیاته یې کړه: ملاصیب ! دا به درسره واخلې، کله چې مو سبا ختم شریف سرته ورساوه نودا یو څه پیسې به ، زما له خوا په دې چړیانو خیرات وویشې او چې څومره پاتې شوې هغه به دجومات د اړتیاو له پاره د ځان سره وساتې. ملاصیب چې په خپل جیب کې په پیسو لاس واهه وویل:
ـ ماشاالله ! ډیره ښه ده ، څنګه چې ستا رضا وي همغسې به وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ورځ حاجی صیب د هندوستان په لور روان شو او ملا صیب د وعدې سره سم په خپل جومات کې د قران شریف ختم ادا ، او د حاجي صیب د روغتیا په حق کې یې ښې ډیرې دوعاګانې وکړې.
حاجی صیب پوره یوه میاشت په هندوستان کې تیره کړه کله چې بیرته ته راستون شو، نو ډلی ډلی کلیوال یې پوښتنی ته ور تلل او هر چا به ورنه دا پوښتنه کوله چې حاجي صیب عملیات مو څنګه تیر شول ؟
حاجی صیب به په ځواب کې بس همدا یوه خبره کوله:
ـ دا خو ستا سو د دوعاګانو برکت و ، عملیاتو ته اړتیا پیدا نه شوه، ناروغي مې د خدای تعالی (ج) په فضل او کرم د دارو په وسیله جوړه شوه.....
شپې او ورځی تیریدې د حاجی صیب شتمني له یوی ورځې نه بلې ته زیاتیدله. زامن یې په کلی کې لکه شهزاده ګان داسی ګرځیدل. په ودونو او ښادیو کې به دحاجي صیب لورانودومره ګا ڼې په ځان رااچولې وې چې د کلي نجونو به له حسده ورته کتلی نه شول.. یوې نیمې خو به لا ویل :
... خورې ! په نوم واده مې د حاجی صیب د لورانو له لاسه بد ایسي دهغو ګاڼو ته چې ګورو موږ ته خپل ځان ډیر سپک ښکاري.
د ورځو نه یو ورځ حاجي صیب بیا د سفر نیت وکړ.دا خبره یې لومړی د کلی د ملاصیب سره شریکه کړه او هغه ته یې داسې وویل: ملاصیب ! ما خو د عمرې شریفی د ادا کولو نیت کړی. که څه شی ته ضرورت لری، همدا اوس یې راته ووایه، بیا دې ګوره ګیله نه منم.
ملاصیب مسکی شو او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ حاجي صيب ځومره بختور سړی يې ، ډير پاک ځای ته روان يې ، الله تعالی دې زموږ هم نصيب په کې و کړي ، نور څه مې نه دی په کار، بس يو ښايسته جيبي شو بيني ساعت به راته راوړې. هغه په دې ښه دی چې کله زه سهار وختي د اذان او لمانځه لپاره پاځيږم، نو هغه وخت تياره وي او په دغسې وختونو کې شوبيني ساعتونه ډير ښه کار کوي. حاجی صيب په پوره ډاډ ورته وويل:

ملا صيب ! بې غمه اوسه ، ساعت ساده خبره ده او بيا يې ورنه غاړه په غاړه ښه تو ده مخه ښه وا خيستله.

. حاجی صيب دوه درې مياشتی په سعو دی عربستان کې وځنډيده ، د کورنۍ سره يې ډيره زياته انديښنه وه. ملاصيب به يې هم کله نا کله له زا منو ځخه پوښتنه کوله چې پلار مو راغلی که نه؟ خو هغوی به هر ځل ورته د نه ځواب ورکاوه.

د ورځو نه يوه ورځ د مازيگر لمانځه نه وروسته ټول کليوال د ملا صيب په گډون د جومات د پيتاوی غاړې ته ناست وو. په دې وخت کې يو نابلده سړی راغی او د سلام نه وروسته يې د جيب نه يو کاغذ را وويست او ويې ويل:

ـ زه ځو ورځې د مخه د سعودي عربستان نه راغلی يم. او ستا سو د يوه کليوال ليک مې راوړی. نوم يې حاجی صيب کمال خان دی. هيله ده چې دا د هغه کورنۍ ته ورسوی.

په ناستو کسانو کې د حاجی صيب مشر زوی هم ناست و، په بيړه او خوشالۍ يې د هغه نه ليک واخيست. ژر يې پرانيست چې يو دوه کرښی يې ولوستلی ناڅاپه يې له خولې نه يوه کړيکه ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال ټول حيران شول. د حاجی صيب زوی نه يې د علت پوښتنه وکړه، خو هغه په داسی حال کې چې په چيغو چيغو يې ژړل، هيچا ته يې ځواب ورنه کړ او نيغ يې د خپل کور مخه ونيوله. کليوالو يو بل ته حيران حيران وکتل او هيڅوک نه پوهيدل چې په حاجی صيب به څه راغلی وي؟

د ناستو کسانو څخه يو تن د ليک را وړونکی څخه پوښتنه وکړه: وروره خيريت خو به و ، په ليک کې حاجي صيب څه ليکلي و، چې زوي يې دومره وار خطا شو ؟

ليک را وړونکی وويل: حاجی صيب کمال خان په عربستان کې د (پوډرو) په قا چاق کې نيول شوی ، د عربستان حکومت ورباندې د مرګ سزا خيژولې، کيدای شي يا يې اعدام کړي وي او يا به يې په نن سبا کې اعداموي. په ليک کې يې خپلې کورنۍ ته خبر ورکړای چې نور نود هغه د راستنيدو په تمه نه شي .

ناست خلک ټول هک پک پاتې شول ، يو بل ته يې حيرا حيران کتل او د هيچا له خولې نه سپوږ نه خوت. خو .ملاصيب دا سکون مات کړ. په داسې حال کې چې دواړه لاسونه يې اسمان ته نيولی و . وويل:

ـ توبه خدايه توبه ! لويه خدايه ! ستا ځنې بندګان څومره رياکاره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنفکشن

د شين ځنګل په ټاپو کې

د ډاکټر لمر به سپينه چپنه تل په غاړه وه ، سپينو اوږدو ويښتانو يې غوړېونه پټ کړي وو .خبرې يې کمې او فکر يې زيات کاوه.

خپلې لوړې زده کړې د فارمسي (دارو جوړونې) په څانګه کې پای ته رسولې وې.د نړۍ په بيلابيلو پرمختللو صنعتي هيوادونو کې يې ډير کلونه کارکړی و او په سترو علمی سيمنارونو کې يې هم څو څو واره برخه اخيستی وه. د پوره علمی صلاحيت او تجربې خاوند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکتر لمر په زړه کې د کلونو کلونو را په دیخوا یوه ستره ارزو اوسیده او دهغې دلاس ته راوړنې له پاره یې، د خپل ژوند پاتې برخه دسمندرونو اخوا د شین ځنګل په ټاپو کې غوره وبلله.

هغه جونګړه د شین تاپو په ځنګل کې دیوې وړې غونډۍ په سر اباده وه سهار به چې له خپلې جونګړې راووت نو ترماښامه به د شین ځنګل په غرو او رغونو کې د دارویي بوټو په راټولولو اخته و. د شپې له خوابه یې هغه بوټي د خپلی جونګړی په کوچنی لابراتوار کې د ازموینی لاندی نیول. هره ورځ او هره شپه یې همدا مشغولا وه.

د شین ځنګل د ټاپو اوسیدونکو به ډاکټر لمر، د ډاکټر لیونی په نامه یا داوه. ځکه دهغه ټول کړه وړه د ټاپو د اوسیدونکو له پاره نا اشنا او د حیرانی نه ډک وو.

نن چې شپه له نیمایی اوختې وه ، ناڅاپه د ډاکټر لمر په جونګړه کې کله د خندا او کله هم د ژړا انګولا وې پورته شوې.

ګاونډیانو سخت وارخطا شول ، په بیړه یې ځانونه وروړسول...

. ګوری چې ډاکټر لمر په کوټه کې یوه مړه ښکته پورته ګرځي او ډاکټر لمر هم کله ورته وژاړي او کله ورته داسې خاندی چې ته به وایې د دنیا تر ټولو قیمتی شی یې په لاس راوړی دی.

ګاونډیان ورته هک پک پاتې شول ،له یوی ښی شیبی ننداری وروسته ، یوه ګاونډي ورنه پوښتنه وکړه:

ـ ډاکټر لمر ! څه خبره ده چې په توره شپه مو د شین ځنګل د ټاپو اوسیدونکي په خپله ژړا او خندا د حیرت سره مخامخ کړي دي ؟

ډاکټر لمر په خپلې خوشحالې کې دومره ډوب وچې د هغه خبره یې نه اوریده ،یوازې یې همدا خبره تکراروله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

ـ زه بريالی شوم، زه کامياب شوم.....

اوکله نا کله به يې بيا ، په لوړ اواز چغې کړې

ـ راشی ! راشی ! هلی ! هلی ! دا ځوانه مړه وګوری ! دا پرون داسې نه وه ، زړه بوډۍ وه ، په لاره نه شوه تللی، خو اوس دادی ځوانه ده، مستې کوي، ټوپونه وهی........

ګاونډيانو به يو بل ته په تعجب وکتل ، نه پوهيدل چې ډاکټر لمر څه وايي.... ټول د خپلو کورونو په لور روان شول. په تلو تلو کې به ، يو بل داخبره هم کوله ډاکټر لمر پخوا لړليونی و خو اوس لکه چې پوره ليونی شوی. خدای دې پرې ورحميږی.

سبا چې د لمر ځيرې د شين ځنګل د ټاپو په هسکو او دنګو ونو ، خپلې وزرې وغوړولی نوډاکټر لمر هم له خپلې جونګړې راووتلو ، خو نن ډاکټر لمر هغه پرونی بوډا ډاکټر لمرنه و ، هغه اوس پوره ځوارلس کلن ځوان و ، اوږده تور ويښته او ښايسته ځواني وه ....

خلک ورته هک پک پاتی وو اوپه حيرانی يې ، له هغه نه د خپلې د ځوانۍ د راز پوښتنه وکړه. ډاکټر لمر په خوښی ورته وويل:

ـ ډير کلونه په همدې بوخت وم چې يو ډول داسی دارو جوړ کړم چې هغه د انسان دزړښت دوره بيرته په ځوانی بدله کړی او له نيکه مرغه دادی پرونی اووياکلن زړو بوډا ډاکټر لمر اوس تاسو ځوارلس کلن ډاکټر په خيره کې ګوری..

د ډاکټر لمر د بيا ځوانۍ د دارودکشف خبرونه په ټوله نړۍ کې خپاره شول. څو ورځې نه وې تيرې چې د شين ځنګل د ټاپو فضا د نړۍ د سترو پانګوالو په هليکوپټرو ډکه شوه. هر چا د خپل ځان سره په بوجيو بوجيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسی راوړی وی او هر چا غوښتل چې د پیسو په بدل کې د ډاکټر لمرنه د ځوانۍ دارو واخلی.
خو ډاکټر لمر د نغدو پیسو له اخیستلو نه انکار وکړ. هغه ټولو پانکوالو ته وویل:
ـ دځوانۍ دارو دهمدې شین ځنګل د وروسته پاتې ټاپو ملکیت دی هرچا چې ددې ټاپو په ابادۍ کې برخه واخیسته نو هغه ته به د ځوانۍ دارو ورکول کیږي...
ډاکټرلمر دشین ځنګل ټاپو په څلورو برخو شمال، جنوب، لویدزاوختیز وویشه او هره برخه یې څو پانګوالو ته وسپارله ، او دا شرط یې ورباندی کیښود هر چا چې خپله ورسپارل شوی برخه د بشری ژوند د ټولو ضروری اړتیاوله مخي ښه جوړه کړه، نو هغه به د ځوانی دارو د ځان سره وړي.
پانګوال بیرته ستانه شول او دا ځل یې د نغدو پیسو په ځای د ځان سره د ساختماني چارو ماشینونه راوړل.
څو ورځې نه وې تیرې چې د شین ځنګل په ټاپو کې هری خواته د بلدوزرواو ټراکټورونو غرهار ځمکه او اسمان په سر واخیست.
چا سرکونه جوړول ، چا کورونه ، چا د اوبو بندونه او چا هم د بریښنا مزی غځول. په لنډه موده کې د شین ځنګل وروسته پاتی ټاپو په داسی یو پرمختللی او مډرن ټاپو بدل شو چې ثانی یې د نړۍ پر مخ نه لیدل کیده.او ددې کار په بدل کې د نړۍ ډیر زاړه پانګوال هم په ځوانانو بدل شول.کله چې د نړی پرمخ دغریبو خلکو غوږونو ته د اوازه ورسیده نو ډیر ناهیلي او اندیښمن شول ، ځکه هغوي دومره څه نه لرل چې د ځوانۍ دارو پرې واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نا امیدۍ په فضا کې د پانګوالۍ له پاره هلی ځلی تندې شوی ، د مدني قانون ځای د ځنګل قانون ونیو ، زورورو د کمزور و په شتمنیو بریدونه پیل کړل ، هرې خوا د جګړی اورونه بل شول ، د کمزورو وینې وبهیدلی او زورور نور هم شتمن شول.

ډاکتر لمر چې ددې ستر بشري ناورین څخه خبر شو ، په خپل کړي خدمت ډیر زیات خواشینی شو ، په بیړه یې د شین ځنګل له تاپو څخه ځان ورک کړ . اوس ستر ستر پانګوال چې په بیلابیلو ناروا لارو یې سترې پانګې لاس ته راوړي ، هره ورځ دهغه په لټون پسې ستړي ستومانه ګرځي خو ډاکتر لمر داسی غیب شوی چې نه یې مړی شته او نه یې ژوندی چاته معلوم دی.

د ډاکتر لمر لابراتوار څو څو ځلی د دارو جوړولو د سترو کمپنیو له خوا ولټول شو څودهغو دارو نسخه په لاس راوړی خو ډاکتر لمر هغه نسخه په خپلو مغزو کې د ځان سره وړې ده.

10-01-2006 پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

طنزي کيسه

انصاف

- اور دې په داسې کور شي ، پيسې شته خو هيڅ په کې نه شته...
ما له ويرې غږ نه کاوه خو په زړه کې مې ګرځيدل ، هرو مرو څه پيښه شوی چې مور مې دومره په غوسه ښکاري. په دې وخت کې مې پلار له بهر نه راغی او چې زما دمور خلق تنګي يې ولېده نو په حيرانۍ يې وپوښتل :
ـ ښځې ! بيا څه ټکه رالويدلې چې ځمکه ځای نه درکوي ؟
مور مې په داسې حال کې چې اعصاب يې ډير نارامه و وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسړیه ! ستا له بې پروايې نه مې زړه خولې ته راغلی، په کو ر کې نه چای شته، نه بوره، نه مالګه او نه غوړي ، .حیران یم چې بیګاه ته څه زاراو ګنډیر پا خه کړم. کور نه دی، سم دم د مړو هدیره...

پلار مې مسکی شو او ویې وویل:

ـ خیر دې نن یو څه ګذاره وکړه ، په دفتر کې مې ډر زیات کارونه وو که د خدای رضا وه سبا به هر څه درته راوړم.

مور مې په غوسه وویل:

ـ ستا یوه ورځ نه ده ، ټول عمر دې په همدې بانو تیر کړ.

پلار مې ورغبرګه کړه : ښځې پخپله پوهیږې یوزرې سړی یم چې یو کارته مخه کړم بل رانه پاتې وي.

په دې خبره مې مور نوره هم په قهرشوه :

ـ یو وزری په څه یې...؟ زلمی زوی دی په کور کې ناست دی چې ته وزګار نه یې زوي ته پیسی ورکړه چې هغه له بازاره سودا راوړي. پلار مې مسکی شو او ویې ویل:

ـ ملامته نه یې د کور ښځه یې بازار دې لیدلی نه دی ، په بازارکې داسې سفید پوشه کسان ګرځي را ګرځي چې ته به فکر کوې کومه ملا یکه له اسمان نه را ښکته شوې خو چې اصلیت یې راو سپړې له هغه نه به لوي غل په دنیا نه وي. زوي خو مې یوازې ښونځي ته تللی راغلی ، د بازاري خلکو له چالاکۍ سره نا بلد ه دی ، که په سودا پسې یې ولیږم ، سودا څه چې وایم غټ پټ زوي به رانه په بډه ووهي

په مور مې دا خبره نوره هم بده ولګیده:

ـچې دومره اعتبار ور باندې نه لرې نو بیا ورشه بنګړی ورته راوړه او د لور غوندې یې په کور کې کښینوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور دا خبره په ما هم د ټوپک له ډزنه بده ولګیده، یو ځل مې د مور سترګو ته وکتل او بیا مې د پلار سترګو ته ، خو له ویرې نه مې سپوږ هم ونه کړ. پلار زما په خپګان پوه شو. په خندا یې وویل.
ـ ښځې په زوي مې ملا متیا مه اچوه. پسات ټول په بازار کی دی، پریږده یې چې اوس خپل سبقونه ووایي ، د کور کارونه به بیا وروسته کوي. خو مور مې دا خبره نه منله ویل یې :
ـ هر څه چې کیږی ودې شي. خوزما زوی باید هرو مرو د بازار سره بلد شي ، ځکه تر څو پورې به د دنیا له ښو او بدو نا خبره وي او بله دا چې ستا به هم لاس ور باندې سپک وي.
پلار مې د یو څه سوچ نه وروسته وویل:
ـ سمه ده ، چې ته وایې نودا به ستا ومنم. سبا د جمعې ورځ ده ، ښونځی رخصت دی ، پیسې به ورکړې او سودا به راوړي.
د پلار په دې خبره زه هم خوشاله شوم او ځان ته مې د سړیتوب تمه پیدا شوه. مور مې سهار وختی له درانه خوبه پاځولم. په جیب کې یې د پیسو سره یو ځای د سودا الست هم راته وسپاره او د تګ په وخت کې یو ازې دومره وویل:
ـ زویه ! بیګاه خو دې د پلار خبرې واوریدې ، ډیر پام به کوې چې څوک دې تیر نه باسي.
ما ورته وویل:
ـ ډاډه اوسه مورې ! دومره نو ساده نه یم ، په ښوونځي کې سبق وایم ، په کتابونو کې مې ډیر څه لوستي ، په هر څه ښه پوهیږم.
په دې خبره مې ، مورنوره هم ډاډه شوه او د شاباسي سره سره یې په ټنډه هم ښکل کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کور له بازاره يو څه لرې و ځکه مو ږ د ښار په يو کنج کې اوسيدلو.
چې روان شوم نو په ټوله لاره مې همدا انديښنه مخې ته ولاړه وه ، هسې نه چې څوک مې تير نه باسي !

په همدې انديښنو او سوچونو کې بازار ته ورسيدم . شا وخوا مې ترورترور کتل ، نا څاپه مې د يوه دوکان په لو حه سترګې ولګيدې ((انصاف چاى پلورنځى)) ، د انصاف د کلمې په ليدلو مې په زړه کې خوشالي په ټوپونو شوه . ځکه ما د ښونځي په کتا بونوکې د انصاف په هکله ډيرې کيسې لوستې وې او هم مې په جو مات کې د ملا صيب نه دا خبره ډيره اوريدلې وه چې انصاف ښه شى دى ، د با انصافه سړي په شتو کې برکت وي او بې انصافه بنيادم په دنيا کې خلکو ته مخ تورن او په اخيرت کې د الهي د سترو عذابونو سره مخ وي ......

بس نو په زړه کې مې سمد لاسه دا متل وګرځيده (ما موته ، بيا دې موته)، دومره لويه لوحه يې چې ليکلې ، خامخا د انصاف خاوند دى او چې د انصاف خاوندوى نو ما به هم نه تير باسي .

په ډاډه زړه د دوکان مخې ته ودريدم او بې له دينه چې د بيې په اړه ورسره خبرې وکړم چاى مې ورنه وتللو او پيسى مې ور کړې. څو قدمه چې وړاندې لاړم، بيا مې په بله لوحه سترګى ولګيدى ليکل شوى و: ((انصاف خوراکه پلورنځى)) نور هم خوشاله شوم او له هغه نه مې هم غوړي، بوره، مالګه او داسې نور خوراکې شيان واخيستل او بې له دينه چې چنې ورسره ووهم پيسې مې ورکړي.

ټوله سودا مې په يوه بوجې کې واچوله. څوقدمه چې د مخکى لاړم، پام مې شو چې ليکلى يې و. ((انصاف در ملتون)) ، (انصاف سلماني) ، (انصاف کلينيک) ...... خو شاله شوم او د ځان سره مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه پوهیږم دا خلک ولې وايي چې په ښار کې انصاف نه شته ، دلته خو په هر څه انصاف لیکل شوي

په همدې چرتونو کې ډوب وم چې غرمه را ورسیده. زه هم ښه وږی شوم . د غرمې ډوډۍ مې په ((انصاف رستوارنت)) کې وخوړله. له ډوډوۍ نه وروسته مې یو څه سو دا نوره هم واخیستله ، وړل یې راته ګران شول. سترګې مې په لاسي کراچیو ولګیدې. د ټولو په منځ کې مې په هغې کراچۍ لاس کیښود چې مخامخ یې په سره رنګ په ګډووډو توړو لیکل شوی و ((انصاف کراچی)) !

سودا مې په همدې کراچۍ کې با ر کړه. هغه مخکی او زه ورپسی شوم. تیاره ماښام ستړی ستومانه دکور په دروازه ور ننوتم. مور له ورایه راباندې غږ کړ:

ـ زویه ! څنګه دې دومره ناوخته کړ ، خیریت خو به و؟

ـ هو موری ! خیریت و خو هسې هلته...

پلار مې وویل:

ـ ته نورې خبرې پریږده دا ووایه چې سودا دې راوړه که نه ؟

ـ هو هو.... هلته... هلته بهر ...هلته بهر په انګړ کې ایښې ده

پلار سره مې د هر څه نه زیات دسوداد قیمتونو اندیښنه وه زما په وارخطايي او بنده بنده ژبه پوه نه شو . ژر یې رانه و پوښتل:

ـ ووایه زویه ! غوړي دې په څو واخیستل ، بوره دې په څو واخیستله...... ؟.

ما یې ژر خبره ونیوله او د سودا بشپړ لست مې د هغه په مخ کې کیښود. پلار چې مې په لست کې دسودا قیمتونو ته ښه ځیر شو ، نا څا په یې سر ته ټک ور کړ، مو ر مې په حیرانۍ ورنه پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سړیه ! څه خبره ده؟

پلار مې وویل:

ـ تباه شوی یم. د لسو روپیو شی یې په پنځلس او د پنځلسو یې ، په شل ور باندې خرڅ کړي ، نه مې درته ویل چې دا خلک بې انصافه دي ، هلک به سودا پسې نه لیږو خو تا خپله کوله او زما دې نه منله

ما په بیړه د پلار خبره غو څه کړه :

ـ نه نه پلاره ! دا درسره نه منم. ځکه ما ټوله سودا په داسی دکانونو کې اخیستې چې په سر یې په غټو تورو ((انصاف)) لیکل شوی و.

پلار مې وویل:

ـ زویه ! په همدې کې تیر وتلی یې. هر هغه څوک چې څه نه لري، د همغه شي یادونه ډیره کوي.

د دې خبرې سره سم ما ته هم خپل یو همصنفی را یاد شو. هغه به د ښوونځي په ازموینه کې تل په واسطو او نقل بریالی کیده خو چې بهر به د خلکو سره مخامخ شو نو بیا به یې د خپلې پوهې او لیاقت خبرې کولې. د بلې خوا زموږ د ټولګی او لمبر بیا ډیر زیات تکړه و خو هغه به هیڅکله دا خبره نه کوله چې زه تکړه یم.

د پلار خبره را ته د کاڼی کرښه ښکاره شوه. زړه نا زړه مې ورته وویل:

ـ پلاره ! ستا خبره سمه ده ، له ما نه هم ټوله سودا د هغې کراچې خاوندو تښتوله چې په ټنده یې به لویو تورو لیکل شوی و ((انصاف کراچۍ)) ځکه خو تش لاس کورته راغلی یم

مور چې مې دا خبره واوریده نو په ژړغونی غږ یې وویل:

ـ زویه ! سر مې د خریلو دی چې ته مې په سودا پسې ښار ته لیږلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

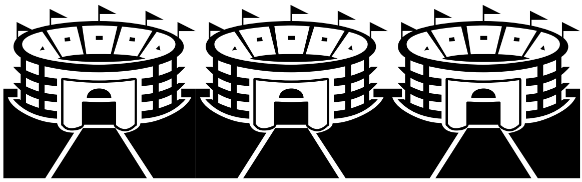

زاړه دښمنان ، نوي دوستان

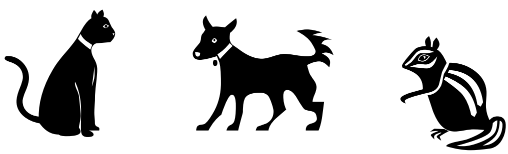

ونه و په پخوا زمانوکې يوه کليوال ښې ډيرې چرګانې ساتلی وې. چرګو به هره ورځ هګۍ اچولې او کليوال به خرڅولې له دې لارې يې ښې ډيرې پيسې لاس ته راوړې.

د شپو نه يوه شپه ناڅاپه د چرګانو د ټيغ، ټيغ غږونه پورته شول. کليوال په وارخطايې له خوبه را پاڅيده او په بيړه يې د چرګانو دساتنې ځای ته ځان ورساوه .له ورايه يې وليدل چې ګيدړ يوه غټه پټه چرګه په خوله کې نيولی او په شنه منډه يې دځان سره يوړله..

کليوال زيات انديښمن شو او له ډيرې انديښنی نه يې تر سهاره خوب ونه کړ. په همدې فکرونو کې ډوب و چې څنګه خپل چرګان په راتلونکی وخت کې د ګيدړ له شره وساتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يو څه چرتونو او فکرونو وروسته يې داغوره وبلله چې د ګيدړ دښمن سپى دى ، ښه به وي چې د يو دښمن له پاره بل دښمن پيدا کړي.

په همدي هيله سهار له کوره ووتلو ، ماښام چې کورته راتلو نو يو ښه هډور کوچيانى سپى يې د ځان سره راوستلو.

ګيدړ نيمه شپه بيا دکليوال کور ته راغى. خو دا ځل يې له ورايه د سپى غپا تر غوږ شوه. چرت يې خراب شو. ځاى په ځاى ودريد ه او دخپلو نويو چالونو په لټه کې شو.

د يو څه فکر وروسته يې يو چل وموند ، د کليوال د کلا مخ ته يې ځان نږدې کړ. په سپى چې د ګيدړ بوي ولګيد نوپه غپا غپا يې ټول کور په سر واخيست.

کليوال چې د خپل سپي غپا واوريده ،زيات خوشاله شو اوپه دې ډاډه شو چې نور نو د ګيدړ له شره بيغمه شوى دى .په همدې هيله په درانه خوب ويده شو .

ګيدړ خو هم په هوښيارى او چلاکۍ کې نوم لرى. ، کله به د کلا يوه ديوال ته ه اوکله به د کلا بل ديوال ته ودريد. ټوله شپه يې سپى په منډو رامنډو او غپا دومره ستړى کړ چې نور نو دخوځيدو نه و.

ګيدړ د يو لنډې شيبې له پاره ځان د کلا نه ليرې کړ. سپي ډاډه شو چې ګيدړ تللى نوځکه په درانه خوب ويده شو.

ګيدړ همدغه شيبه غنميت وګڼله ، غلى غلى د کلا ددروازې د ايراو له لارې يو ځل بيا د کليوال کورته ننوت اوخپل ښکار يې په يو ترنګ کې دځان سره يووړ.

کليوال چې سهار را پاڅيد ګورى سپى يې ويده اوپه چرګانو کې يې يوه بله چرګه هم نشته. فکر يې ډير خراب شو او دچارې په لټه کې شو. دلږفکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې نيت وکړ ښه به داوی چې کور ته يوه پيشو هم راوړی.ځکه سپی او پيشو په خپلو کی زړه دښمنی لری. هغوي به ټوله شپه يو په بل پسې منډې رامنډې وهي ، د همدې دښمنی له برکته به سپی خوب نه کوي او دده کور به د کيدړ له شره خلاص وي

ماښام يې ښه غټه توره پيشو کور ته راوړه. سپی چې پيشو وليده نو سمدلاسه يې ورته په غپا شروع وکړه. پيشو هم خپله دښمنی دميو ، ميو.. په غړ ورغبرګه کړه. دواړو ټوله شپه په ويښه تيره کړه. سپی به په پيشو پسې منډی وهلی او پيشو به کله د کلا په يوه سر او کله به بل سر له ورايه ورته د ميو ميو... غړونه کول.

ګيدړ چې د کلا نه دباندې د سپی او پيشو غړونه واوريدل پوه شوه چې نن څه په لاس نه ورځی. نو ځوړند سر د ځنګل په لور روان شو. خو په زړه کې ډاډه و چې په يوه کور کې ددوو دښمنانو ګذاره نه کيږی . مجبوره دی يو به کور خوشی کوی. خو پيشو او سپی دواړو ته کليوال هره ورځ ښې غوړې زيړې ورکولی نو ځکه يوه هم د کور خوشې کولو ته زړه نه ښه کولو. څو شپې او ورځې يې همداسی په دښمنې کې تيری کړی.

د شپو نه يوه شپه پيشو د کلا د سر نه سپی ته ورغږ کړ:

ـخوشې ځان مه ستړی کوه ، هيڅ وخت به ته خپل غاښونه په ما تاوده نه کړی، راځه چې په زړی دښمنې خاوری وا ړو او يو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړو. ، په دښمنۍ کې نه ستا ګټه شته او نه زما .

سپی چې د پيشو دا خبره واوريده نو يو څه په فکر کې ډوب شو . ځکه هغه هم د ډيرو منډو رامنډو او غپا له لاسه نور ستړی شوی و.

ـ پيشو ته يې وويل ستا وړانديز ماته منظور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو يو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړل او بيا لاړل په خپلو ځايونو کې په ارام خوب ويده شول. ګيدړ چې د کليوال په کور کې ښه ډير چرګان ليدلی و. ، زړه يې نه صبريده . نن شپه يې بيا هم د کليوال کلا ته ځان راوساوه. يوه ښه شيبه يې غوږ ونيو. پوه شو چې په کور کې کراری ده. په ارام زړه کور ته ورننوت او بيا يې هم خپل ښکار تر لاسه کړ.

کليوال چې سهار را پاڅيد ګوري پيشو او سپی دواړه بيغمه ويده دي. د خپلو چرګانو په شمير لو يې پيل وکړ، پوه شو چې بيا يې هم يوه چرګه ګيدړ وړی ده. د غوسې نه تک سورواوښت. او نيت يې وکړ سپی او پيشو دواړه له کوره وشړي. خو دلږ فکر وروسته يې تصميم بدل شواو پريکړه يې وکړه چې له يوه نه دوه او له دوو نه دري دښمان ښه وي

ټوله ورځ يې دموږ کانو د سوړو په لټولو پسې تيره کړه. ماښام چې کورته راتللو نو يو ښه غټ موږک يې هم دځان سره راوړ. پيشو چې په موږک سترګی ولګيدی نو د خوشحالی نه يې په ميو ميو ورته سترې مه شی وويل. موږک هم په ځونګ ځونګ کې داسې ځواب ورکړ:

پيشو ګلې ! زما خوراک دومره ساده نه دی. خوشې به ځان نه سترې کوې. پيشو ته چې د سپی او خپلې دښمنې نتيجه معلومه وه. موږک ته يې د هم دوستی لاس وغزاوه . موږک هم ورسره ومنله او دواړه يو ځای سپي ته ورغلل او د خپلې دوستۍ نه يې هغه هم خبر کړ. سپی ورته وويل:

ستاسو دوستي ماته منظوره ده ، که غواړی چې موږ او تا سو درېواړه په دې کور يو ځای واوسوواوښه غوږ زيږ خوارکونه وخورو نو ښه به داوی چې د ګيدړ د راتلو مخه په ګډه ونيسو ، ځکه د کور خاوند موږ د همدې کار له پاره ساتلي يو . پيشو ورته وويل: زه خو بې منم خو ښه دموږک ده. چې هغه يې منی او کنه؟ موږک ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تاسو دواړه له ما مشران یاستی چې ستاسو خوښه وی. زما هم خوښه ده دریواړو یو بل ته د دوستی لاسونه ورکړل او هر یوه به په خپل وار د شپې له خوا پیره کوله. کله چې به ګیدړ کورته را نږدی شو او د پیرې وار به د پیشو یا موږک و، نو ژر به یې سپی راویښ کړ او ګیدړ به یې په راغلی لار بیرته وځغلاوه.

شپې او ورځې تیریدی. کلیوال له دریواړو نه ډیر زیات خوشحاله و او هره ورځ به یې دریواړو ته ښه رنګا رنګ خواړه ورکول. خودبلې خوا ګیدړ هم په کرار نه و ناست، شپه او ورځ یې د نویو چالونو په لټه سبا کول.

دورځو نه یوه ورځ د ځنګل پاچا زمری ته ورغی او د خوشامندونه په ډکه خوله یې ورته وویل:

ـ ای دځنګل پاچا! ستا له پاره مې یو ډیر ښه ښکار لیدلی دی. داسی خوږه غوښه یې ده چې تابه په ټول عمر څکلی هم نه وی.

زمری په خوښی ورته وویل:

- ستا غوندې هوښیار اشنا نه مې، دهمداسی یوه زیری تمه لرله. ځکه چې د ځنګله دځناور د غوښو نه مې زړه تور شوی، نن باید داسې غوښه وخورم. چې په ټول عمر مې نه وی خوړلی.

ګیدړ ورته وویل:

-نو بیا خو په ما پسې راځه!

ګیدړ مخکی او زمری ورپسی شو. پخه نیمه شپه د کلیوال د کلا مخ ته ورسیدل.

ګیدړ زمری ته مخ وروا ړولو او ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ای دځنګل پاچا ! ښه به داوی تر سهاره صبر وکړو ځو زموږ ښکار له کوره راووځی

زمري د تایید سر ورته وخوځاوه او بیا یې زیاته کړه:

ـ تر سهاره خو ډیر وخت دی، زیات مزل مو کړی، زه او ته دواړه ستړي شوي یو، ښه به وي چې یوه شیبه خوب وکړو.

ګیدړ هم ورسره ومنله دواړه په درا نه خوب ویده شول. په کور کې د پیرې وار د موږک و ، هغه چې د ځار له پاره له کوره بهر راووت ، ګوری چې کیدړ او زمری دواړه د کلا په دروازه کی ویده پراته دی.

موږک په بیړه کورته ننوت ، پیشو او سپی یې دواړه له خوبه را ویښ کړل. هغوی چې د زمری له راتګ نه خبر شول دواړو په ژړا پیل وکړخو موږک په غوسه ورته وویل:

ـ په ژړا دمرګ نه ځان نه شی خلاصولی، راځی چې کینو په خپلو کې مشوره وکړو او دځان د خلاصون له پاره یوه لاره چاره پیدا کړو.

سپی په ځوړند سره موږک ته وویل: له ما او پیشو نه خولاره ورکه ده، ته چې هر امر کوی ، زه او پیشو به یې دواړه منو.

موږک وویل:

ـ ښه ده چې تاسو دواړو ماته خپل واک راکړ نو د زمری نه د خلاصون لاره ماته معلومه ده.

پیشو په حیرانۍ پوښتنه وکړه:

ـ ته څه وایې موږ که وروره ! زمری دټولو حیواناتو پاچا دی ، دهغه نه ځان خلاصول د خوب لیدل دی.

موږک په ځواب کې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مه وراخطا کیږی. څه چې زه درته وایم تاسو دواړه به هماغسی کوی.
سپی وویل:
ښه ده ته مخکی شه موږ درپسی یو.
موږک وویل:
- تاسو دواړه به لږ صبر وکړی. زه ورځم یو ځل یې ګورم چې ګیدړ او زمری په رښتینی ویده دی او که موږ او تاسو ته یې چل ول جوړ کړی.
پیشو وویل:
ـ ډیره ښه خبره دې وکړه ، ځه وروره ته ورشه. ته ډیر کوچنې یې ، تاته څه نه وایي.
موږک غلی غلی ورغی، د زمری په شا ښکته پورته وګرځیده ، خو زمری هیڅ ځان ونه خوځاوه. بیا یې پیشو او سپی ته اشاره وکړه چې راځی !
سپی او پیشو دواړه دموږک په امر ورننږدی شول.
موږک غلی پیشو ته وویل:
زمری ویده دی . ته به ورشې او ناڅاپه به په زمري خپل تیره نوکان ښخ کړې او بیا به وتښتي.
پیشو همداسی وکړل . زمری چې راویښ شو ګوری شاوخوا یې هیڅوک نه شته فکر یې وکړ چې دا ټوله دسیسه همدې مکار ګیدړ ورته جوړه کړی ده. سمدلاسه یې په خپل څنګ کې په خوب ویده ګیدړ حلمه وکړه او دغه په مرې یې خپلې داړې ټینګکی کړی. ګیدړ یې ځای په ځای وواژه او پخپله په راغلې لار نا امیده د ځنګله په لور رهي شو
کلیوال چې سهار له کوره راووت ګوری ګیدړ دکلا تر مخ مړ پروت دی ، سپی ، پیشو او موږک دریواړه ورته ولاړ دي او خپله خوشالي څرګندوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

.دکورخاوند ډاډه شو چې نور يې جرګان دګيدړله خطره په امان دي نو دريواړه يې له کوره وشړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیرتي لالا

نوم یې (صا بر) و خو په نامه چا نه پیژانده ، په ټول کلي کې په ((غیرتي لالا)) مشهور و. ځکه هغه به تل د خپلی هرې خبری وروسته همدا خبره تکرار وله:

((غیرت ښه شی دی، د بې غیرته سړي قبر په هدیره کې معلوم وي))

غیرتي لالا رښتیا هم ډیر تریخ سړی و، مچ یی په خپله پوزه نه پریښود . چا ورسره د یوې نه دویمه خبره نه شوه کولای.

یوه ورځ موږ سره د ژمی پیتاوي ته ناست و. چا یو څه ویل او چا بل څه... !

د خبرو اترو په ترڅ کی غیرتي لالا د خپل تر بور سره په دې خبره اختلاف پیدا شو چی تربور یې ویل د بر کلي د سپین ګل خان د کلا برچ لوړ دی اغیرتي لالا ورته ویل چی نه ، د کوز کلي د سورګل خان د کلا برچ لوړ دی.

یوه د یوه نه منله او بل د بل نه منله .

یوه ورته ویل: ستا پلار به یی هم را باندې و نه مني

بل ورته ویل: ستا نیکه به یې هم را باندې ونه مني

ــ ستا غور نیکه به یې هم راباندې ونه مني

ــ ستا ټر نیکه به یې هم راباندې ونه مني.

خبره چې غور او ټر ته ورسیده نو دواړو یو بل له ګریوانو ونیول . د سوک او څپیړی سیالي پیل شوه. په دې کش او ګیر کې د غیرتي لالا پښه ښویه شوه او په ځمکه را ولویده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیرتي لالا چی را پورته شو نو ځان ورته ډیر بی غیرته معلوم شو ځکه چې تربور د ټولو کلیوالو په منځ کې راځملولی و.

وینه یی په جوش راغله، له بډې نه یی تومانچه را وویستله او په خپل تر بوریی تشه کړه.

په سبا ورځ تربور خوارکی تورو خاورو او غیرتی لالا د زندان تورو کوټو ته لاړ.

شپې او ورځې تیریدې. د غیرتی لالا کورنۍ د تربورانو له ویرې خپل کور او کلی پریښود او ښار ته یی کډه وکړه.

د ورځو نه یورځ مې غیرتي لا لا په زړه وورید ه ، نیت مې وکړ یو ځل یې له نیږدې نه وګورم .ځکه له یوې خوا مې کلیوال او له بلې خوا مې یوه ګوته یار هم و . د لیدو لپاره نیغ زندان ته ورغلم

د غیرتي لالا چی په ما سترګې ولګیدې نو زیات خوشحاله شو. دروغبړ نه وروسته یې وویل:

ـ اشنا په ډیر ښه وخت کې راغلې ، یوه شیبه دمخه مې د مور له خوا لومړنی لیک را غی داچې زه یې د لوستلو نه عاجز یم نودابه راته ته لولې ، بیا یې جیب ته لاس کړ او دمور لیک یې راته وسپاره .

ما د ځان سره د لیک په لوستلو پیل وکړ چې قیرتي لالا په غوسه وویل:

ـ د ځان سره به نه بښیږې ، په زوره زوره یې وو ایه چې زه یې هم واورم.

ښه مې ورته وکړه او بیا مې د هغه د مور لیک ورته داسې واوراوه :

ـ زما د کلونو بندیوانه زویه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام علیکم ! خداې دې زویه په ستړه راته روغ او جوړ لره . زموږ له خوا نه هیڅ اندیښنه مه کوه، له هغې ورځې چې ته بندي شوی یې په موږ هیڅ تنګسه نه ده راغلی...

زه له سهاره تر ماښامه په ښار کی سوال او ګدایی کوم او چې شپې کور ته راځم نو شکر دی یو څه نغدې پیسې راوړم.

پیغله لور او میرمن دی هم تکړه دی، هغوی دواړه سهار له کوره وځی او د خلکو په کورونو کی خیرنې جامې او یا لوښي موښی مینځي، هغوي هم یو څه راوړی.

زوی ګوتې دې ښونځی پریښود، له بدو سترګو دی ساتلی وي نامې خدای ډیر تکړه دی. اوس په یوه هوټل کی په ګیډه مزدور دی او موږ یې له خوراک، څښاک نه بیغمه یو. خوبیا هم تکړه دی چې شپې کورته راځی نو په هوټل کی د خلکو نه پاتې شوني خواړه ماړه هم له ځان سره راوړی.

نورڅه د لیکلو له پاره نه لرم. که کوم شی ته اړتیا لری، مونږ ته لیک را ولیږه. ستامهربانه مور

غیرتی لالا چی د خپلی مور لیک ښه په غور واوریده نو په کړس، کړس یی وخندل، په خپلو غټو غټو بریتونو یی لاس تیر کړ او بیایی وویل:

وا دی وریده اشنا ! د غیرتي سړی خټه غیرتي وی. غیرت ښه شی دی د بې غیرته سړی قبر په هدیره کې معلوم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خبرو بوجۍ

زموږ په هیواد کې د حکومتي مامورینو جیب تل سپیره وي خو چې تنخوا یې هم په خپل وخت حواله نه شي او د کورنۍ شمیر یې هم زیات وي نو بیا راشه که تو دیږې.

دوه میاشتې په دې نامه چې تخصیص نه دی راغلی زموږ تنخوا ځنډیدلې وه او په کور کې هم د اوړو دومره ګرد نه و چې بیګاه ته مو ترې ډوډۍ پخه کړې وای. په خوارۍ او زارۍ مې د یوه اوبل نه دومره پیسې پور کړې چې بس یوه بوجۍ اوړه پرې واخلم:

په یوه منډه مې د اوړو منډایی ته په دې خاطر ځان ورساوه چې یو څه ارزانه په لاس راشي. د اوړو بوجۍ مې واخیسته پنډۍ ته مې په لاسی کراچۍ کې بار کړه، هغه د مخه او زه ورپسې شوم.

د اوړۍ بده ګرمۍ وه، د ټول وجود نه مې د ویالې د اوبو په څیر د خولو سیلاب روان و. زیات تږی شوم. پنډۍ ته مې وویل ته ځه او زه درپسی ځان درسوم.

د اوبو خرڅونکی په مخ کې ودریدم او د اوبو ډک ګیلاس مې شونډو ته نږدی کاوه چې ناڅاپه په اوږه باندې کوم چا سخته څپیړه راکړه.

څپیړه نه وه، د ټوپک ګولۍ وه. په ټول وجود مې ورته د سر نه تر پښو پورې اوربل شو. خو چې مخ مې ورواړاوه، ځان مې غلی ونیوه، ځکه چې هغه زمونږ د دفتر یو پخوانی همکار و چې اوس په بل ځای کې کارکوي.

.سمدلاسه راغاړې وت. لس، پنځلس دقیقې خویې په سترې مه شې، خوار مشی تیر شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماغوښتل ورته ووایم چې د اوړو بوجۍ مې پنډۍ ته ورکړی خو هغه زما خبره په نیمایی کې غوڅه کړه او په خپلو خبرو خبرو کې یې داسې را ګیر کړم چې ما هر څومره وسه کوله ځان تري خلاص کړم خو د سرینښو غوندې راپورې کلک نښتی و. بس په یو ساه یې په خبرو راته داسې پیل وکړ:

..... پرون سهار چې له خوبه را پاڅیدم، ځړوکو مې ډیر درد کاوه خو چې د وړو مور د شیدو د خوندور چای ډکه چاینکه په مخ کې راته کیښوده او څلور پنځه پیالی مې په مزه مزه ورنه وڅښلی نو د ځړوکو درد مې هم ښه شو.

زه په کور کې دوه جوړه بوټان لرم. یو تور او بل نصواری رنګ لری. په دې ورځ مې تور بوټان په پښو کړل. چې له کوره راوتم او بیا ښاری بس ته وختم نو په موټر کې ډیره ټمبه ټیله وه. تور بوټان یې راته له کاره وویستل. چې له ښاري بس نه کوزشوم نو لومړی مې خپل تور بوټان پاک کړل.

په ښار کې می هیڅ کار نه و. ټوله ورځ مې په ښار کې په خوشی ګرځیدو تیره کړه. ماښام چې کورته راغلم نو ښه ستړ ی وم. د وړو مور دې کور اباد وي، زما په زړه خواړه یې پاخه کړی و. په خوند خوند مې وخوړل او دخوراک نه وروسته سمدلاسه ویده شوم.

څه به دې سر خوږوم چې څنګه ویده شوم په خوب کې مې لیدل ، یو لوی د ښامار غوندی مار زما خواته را روان دی، زه د ویرې نه داسې لړزیدم لکه په ونه کې چې پاڼه دباد سیلۍ خوځوی. یو ناڅاپه ته را پیدا شوې او په مار دې د یو غټ کاڼی ګوذار وکړ. .. ستا د ګوذار سره سم مار ځای په ځای مړ شو او زه دې دمار له چیچلو خلاص کړم همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې هغه شيبه را په زړه کړم، زړه مې غواړي چې دا ټنډه دې ښکل کړم.

پخواني همکار چې زما د ټنډې ښکلولو ته ځان جوړ اوه، ناڅاپه مې د خپلو اوړو بوجۍ را په زړه شوه. د اوبو ډک ګيلاس مې بيرته کېښود او د ليونۍ غوندې مې په منډو پيل وکړ.

ټول ښار مې د يو سر نه بل سر ته څو څو ځلې ګز وپل کړ ،هره خوا به مې ترور ترور کتل او دهرچا نه به مې د پنډې د ليدو پوښتنه کوله خو نه د پنډې درک و او نه زما د اوړو د بوجۍ

په دې توګه مې دخبرو د بوجۍ په پيدا کيدو ، خپله د اوړو بوجۍ له لاسه ورکړه.

۱۳۷۵ ل کال _ جلال اباد

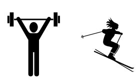

طرحه

د يارانو ياد

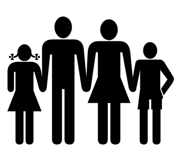

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې لري، یاران مې ډیر وو ، خو په ټولو کې مې یو یار ډیر یادیږي ، هر چیرته چې وي خدای دې ژوندی لري.

نوم یې (مرچکی) و ، خوپه خوږوالي کې د ګوړې نه هم خوږو. ډیر عجیبه سړی و ، تل به یې خوله له خندا ډکه وه، د زغم او حوصلې خویې هیڅ پوښتنه مه کوه، چې لس څپیړې دې وهلی وای، ویلي به یې نه وای چې ستا په مخ څو سترګې دي ؟

.په ټول کلي کې به د هغه د ښه سړیتوب خبرې کیدلې نو ځکه به ځنو کلیوالو ویل:

ـ کاشکې د مرچکي نوم شیرین وای او د شیرین نوم مرچکی وای.

(شیرین) زمونږ بل یار و ، نوم یې شیرین و ، خو د مرچکی نه هم تریخ و. د یوې خبرې نه، بله چا ورسره نه شوه کولی. په نه خبره به د هر چا سره لاس او ګریوان و. خو ددې ټول تریخوالي سره بیا هم خلکو ورته 0د شیرین غږ کاوه. ځکه چې نوم یې شیرین و.

نه پوهیږم (تورګل) یاربه په کوم وطن وي......؟

ډیر ښایسته سړی و. درنګ له پلوه د سپینې پاغوندې نه هم تک سپین و ، خو مور او پلار له دې ویرې چې د نظره نه شي، نوم یې تورګل پرې ایښی و. کلیوالو بیا ګل ورنه شکولی و او ((توری)) به یې ورته وایه.

توری ښه غټ پټ ،هډور او چیناري سړی و ، تل به یې پاکې، ښایسته او نوې جامې اغوستې وې .

په اول ځل به چې څوک ورسره مخامخ شو ، د هغه باډي ، کش پش ، ښایسته، پاکې او سپینې جا مې ولیدې، نو فکر به یې کاوه چې په څلور کنجه دنیا کې به له توري نه هوښیار، پوه او ځیرک سړی نه وي. خو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به يې په خبرو پيل وکړ او يو غر به يې په بل غر وويشت، نو ژربه پوه شوې چې سړی مړی نه دی، بس په سر کې يې د مغزو په ځای بوس پراته دي.

ځينو کليوالو خو به کله نا کله دا خبره هم کوله:

ـ کاشکې باډي د تور ګل وای او هوښياري د ښايسته ګل !!!.

(ښايسته ګل) زمونږ يو بل يارو. نوم يې ښايسته ګل و، خو د بدرنګو نه لابدرنګ و.وچ پوچ، تش د څو هډوکو يو اسکليټ و. پلنه پوزه ، پيړې شونډې، ببرې وروځې، پېړ غوږونه، غټ سر، ټيټه ونه، تک زيړ اوږده غاښونه، بس دا سې يو شی ولکه يو ماشوم چې کيني او د خټو نه يوه څيره جوړه کړي. خو په پوهه او هوښياری کې دومره وړاندې وچې شل تورګله په يوه ښايسته ګل پسې نه شو رسيدای.

د دې ټولو بدرنګيو سره سره بيا هم خلکو ورته ښايسته ګل ويل ،ځکه چې نوم يې ښايسته ګل و.

نه پوهيږم زمونږ (سخي) يار به مړوي او که ژوندی؟

زمونږ په منځ کې هغه ډير پيسه دار او پيسه دوست و. ښې ډيرې پيسې يې لرلې، خو نه يې پخپله خوړلې او نه يې بل چاته ور کولې.

هغه ورځ مې ښه په ياد ده چې د ګاونډي زوی په منډه راغی او په ژړغوني غږ يې ورته وويل::

ـ سخي کاکا ! پلار مې مړ دی، د کفن پيسې نه لرم، که يو څو روپۍ په پور راکړې، ټول عمر به درته دعاګانې کوم.

سخي يار چې دا خبره واوريده، نو په ټنده يې دولس بجې شوې او بيا يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

ـ پلار دې خدای وبخښه ، خو وراره ما سره د پیسو خزانه نه شته ، ځه ورشه د بل چا نه یې واخله

: له دې ټولو کروړو سره بیا هم خلکو ورته سخي ویلو ، ځکه چې نوم یې سخي و او د انوم ورباندې مور او پلار ایښی و

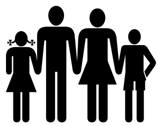

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړې تاریخ !

. وایی: د هیواد مشهور او وتلي تاریخ پوه ، د هیواد نه لرې د مهاجرت او پردیسۍ په وطن کې د خپلو هیوادوالو د جهاد ، اتلولی او میړانې تاریخ لیکه چې نا څاپه سپین ، تور او شنه بیرغونه ورپیدل ، ورسره سم دا نارې هم پورته شوې : ازادی، ازادی، ازادی....

وتلي تاریخ پوه چې دازادی غږ واوریده نو ژر، ژر یې خپلې عینکې په سترګو کړې، ښه ډیر رنګارنګ قلمونه یې د خپل کمیس په مخامخ جیب کې قطار کړل ، یو پنډل سپین کاغذ یې هم د ځان سره واخیست او په بیړه یې کابل ته ځان ورساوه.چې پاتې تاریخ په کابل کې ولیکي .

کابل ته درسیدو سره سم پغمان ته لاړ ، د طاق ظفر نه یې پیل وکړ، د دارلامان ماڼی، د تاج بیګ قصر، ملی موزیم، د بابر باغ ، د چهلستون ماڼی، د دهمزنګ منار، ملی ګالری، د کابل تاریخی چارچته، د پل خشتی جامع جومات، د ساعت برج، د عیدګاه جومات ، د میوند د شهیدانو څلی، سپاهی ګمنام څلی، د استقلال منار ، د اعیلحضرت نادرشاه مقبره او داسې نورو تاریخی ځایونو په لټه کې شو

خو دا ټول تاریخی ابدات د ازادی د جنګ نه وروسته د ((چوکۍ)) په جنګ) کې له منځه تللی وو.

د هغه لیکلی تاریخ نیمګړی پاتې شو او اوس د پیښور په ښار کې د سرک په غاړه ناست دی کله الوګان، کله ګلپیان او کله ټیپر خرخوی خو د ټرافیکو د ځورونې او ډبونې نه زیات ګیله من ښکاری.

۱۳۷۵ ل کال ـ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه سرونه ، غټ منصبونه !

په لومړۍ ورځ چې نوي ریس د ریاست دفترته راننوت ، د بدرګه
کوونکو د لاسونه په پړقا کې د ریاست کارکونکوتودې مبارکۍ ورکړې
د لنډې معرفۍ نه وروسته چې کله ریس په خپله چوکۍ کیناست او د
خپل لاس لاندې مامورینو ته یې وکتل ، ناڅاپه د ریاست د چوکۍ نه
پورته شو
خپل سریې په دواړ لاسونو کلک ونیوه او په وار خطایې وویل :
ـ ای خلکو ! زما په سترګو څه وشول ، تاسو ټول ولاړ کسان ما ته د
میږیانو په څیر واړه ښکاری .
په دفتر کې ولاړو خلکو یو بل ته حیرانی حیرانی وکتل
د چوپتیا فضا خپره شوه خو د ریاست چپړاسي چې پوره څلو پښت کاله
په دې ریاست کې د بیلا بیلو ریسانو سره کار کړی و د چوپتیا فضا
داسې ماته کړه :
ـ ریس صیب ! هیڅ اندیښنه مه کوی ، تاسو کومه ناروغي نه لری ځکه
دا ریاست ډیر غټ او ستاسو سرووړوکی دی .ځکه خو په دې چوکۍ غټ
خلک درته واړه ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویره !

په خپل کور کې ویره، د خدای (ج) په کور کې ویره
په کلي کې ویره ، په ښار کې ویره
په غره کې ویره ، په دښته کې ویره
د ژوند هره شیبه ، په هر ځای کې له ویرې او ډار څخه ډکه وه
ځکه خو په رڼا ورځ ، د لویې لارې په سر ، دوه تنه یو بل ته په څو متریه کې مخامخ ودریدل. که څه هم دوي یو بل نه پیژندل او لاره هم ښه لویه وه خو بیا هم یو په بل نه ورتلل ځکه: .
یو له دې ډاریده چې مخاخ کس یې ځان وژونکی(انتحاري) نه وي
بل له دې ډاریده چې مقابل لوری یې (جاسوس) نه وي.
ورځ شپه شوه او د شپې په تیاره کې دواړه یو له بل نه ورک شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړ او ټيټ کلتور ؟؟؟

د پنډي (جوالي) پړی په اوږه پروت و
د ښار په لوي واټ کې په دې اميد روان و که څوک پرې کوم پنډ ، له يوه ځايه بل ځای ته يوسي او بيګاه ته د خپلو بچيانو له پاره يوه مړۍ ډوډۍ پيدا کړي.
.د تګ په وخت کې يې ناڅاپه د سرک په غاړه د کيلې په پوټکی سترګې ولګيدې
هغه يې را پورته کړ ، څو قدمه وړاندې لاړ او د خځلو په ډيران يې واچاوه.
شيبه تيره نه وه چې يو لوکس موټر يې په خوا کې ودريده
د موټر ښيښه خلاصه شوه ، په موټر کې ناست فيشني ځوان د کيلو او مالټو له پوټکو نه ډکه پلاستيکي کڅوړه يې په پاخه سرک وغورځوله .
پنډي لومړی لوکس موټر ته او بيا يې د سرک په سر هرې خو د کيلو او مالټو خورو ورو پوټکو ته په حيرانۍ وکتل
خپل سر يې و خوځاوه خو پوه نه شوم چې په زړه کې يې څه تير شول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلطي !

په ژوند کې هر څوک غلطي کوي:
ـ بزګر لو کاوه ، په غلطۍ کې ورنه خپله ګوته پرې شوه .
ـ ډاکټر ناروغ ته نسخه ورکړه، په نسخه کې يې غلطي وکړه ناروغ يې مړ شو.
ـ انجنير د کور په ډيزاين کې غلطي کړه وه ، کور ونړېده ، ټوله کورنۍ په کې مړه شوه
ـ ولسمشر سياست کاوه ، په سياست کې يې غلطي وکړه ټول ولس او ملت يې تباه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميراث

د کلي ډير شتمن خان و
هرڅه يې ډيرو و خو زوي يې يو و .
تل به له دې ځوريده .، خداى مه کړه که په زوي يې څه وشي
ميراث به يې تربورانو ته پاتې شي
له همدې ويرې يې :
په ۱۴ کلنۍ کې خپل زوي ته ښځه وکړه .
چې کال دوه تير شول د زوي يې اولاد په نصيب نه شو .
په ۱۷ کلنۍ کې يې دويمه ښځه ورته وکړه ، په ۲۰ کلنۍ کې دريمه ښځه،
په ۲۵ کنۍ کې يې څلورمه ښځه ورته وکړه
د زوي يې بيا هم اولاد په برخه نه شو
د څلورو ودونو وروسته ډاکتر ته لاړ
ډاکټر لابراتوار ته وليږه
د لابراتوار په نتيجو کې معلومه شوه
د خان زوي د اولاد د زيږون وړتيا نه لري.

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او ته

هغه ورځ چې زه او ته ، یو بل ته مخامخ شو
ما سلام درکړ، تا هیڅ ځواب را نه کړ
ما درته و خندل ، تا په غوسه راته وکتل.
زه چې د خپل منزل په لور روان شوم...
ډیر خوشاله وم.
ته چې تللې...
له غوسې نه تک سور وې.
ما د خوښۍ نه
د شپې ، ښه ارام خوب وکړ
خو تا شپه تر سهاره په ویښه تیر کړه
– پوهیږې ولې ؟
ځکه چې :
ستا په زړه کې (کرکه) اوسي
او زما په زړه کې (مینه) اوسي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library